

ANIVERSARI DE LA DECLARACIÓ
UNIVERSAL DELS DRETS
HUMANS DE L'O.N.U.

avui

recull d'informació i documentació

22 desembre
1973 [17]

preu: 10 ptes

★ PAÏSOS CATALANS

CATALUNYA

CEDOC
Donatiu
A. Reig

★ Moviment Obrer

sumari 1001

El passat 20 de desembre, amb unes quantes hores de retard, va començar el "Procés 1.001", és a dir el judici contra 10 persones acusades de pertànyer a la "Coordinadora General de Comissions Obreres de l'Estat espanyol". Aquell mateix dia, a 2/4 de 10 del matí, moria executat, també a Madrid (ESpanya), l'almirall Carrero Blanco, president del Govern espanyol franquista. És evident que ambdós fets estan íntimament relacionats.

Els deu encartats són:

MARCELINO CANACHO, obrer, 11 demanen 20 anys i un dia. Eduardo SADORIO, obrer, 20 anys i un dia. Nicolás SARTORIUS, periodista i advocat, 19 anys. Rev. Francisco GARCIA SALVE, un dels 7 capellans de Samora, en vaga de la fam, 19 anys. Fernando SOTO, obrer, 18 anys. Juan MARCOS MUÑOZ, obrer, 18 anys. Pedro SANTIESTEBAN, obrer, 12 anys i un dia. Luis FERNANDEZ, obrer, 12 anys i un dia. Francisco ACOSTA, taxista, 12 anys i un dia. Miguel ZAMORA, obrer, 12 anys i un dia.

Per manca d'espai, deixem per al nº dedicat a l'execució de Carrero Blanco, una més extensa informació sobre aquest important assumpte.

CARRERO BLANCO EXECUTAT

En tancar la redacció d'aquest número d'"AVUI" hem conegut la notícia de la violenta mort de l'almirall Luis Carrero Blanco, president del Govern espanyol, autèntic dictador i cervell gris del règim franquista.

Tot i que l'Equip "AVUI" no està d'acord amb els mètodes violents, creu que l'única responsabilitat d'aquest fet rau en el propi règim franquista, el qual, amb la seva violència institucionalitzada (assassinat d'obriers i de militants d'ETA, i manca absoluta de les llibertats mínimes, amb la violació dels drets humans), produeix la radicalització i exacerbació de certs grups polítics, per la manca d'autèntics canals democràtics de participació popular. Immediatament que tinguem notícies fidedignes sobre l'afer, publicarem un full informatiu al respecte.

VI Assemblea E.T.A.

veure pp. 14-16.

SUMARI

PAÏSOS CATALANS

Catalunya

- Moviment Obrer: "Sumari 1.001".
- Congressos: Constitució del P.C.C.T., etc.
- Cultura Catalana: Principis i objectius de l'A. C.C., Olot i Cervera i l'ensenyament del català.
- Economia Catalana: El pes de la burgesia, etc.
- Repressió: Segrestament revistes catalanes, Ramon Llorca, Detencions, Xirlnachs i Companys.
- L'AFER DEL M.I.L.
- Professionals: Eleccions i Solidaritat.
- PREMSA DEMOCRÀTICA
 - "Catalunya Roja", "Nova Catalunya", "Hisión", "Lluita", "Full de Calella".
- PREMSA
 - "Cambio 16" i l'Areliza, "Serra d'Or" i "Mundo Social" i la mort de Pau Casals.
- EUZKADI
 - VIª Assemblea d'E.T.A. Lluita Armada. Nous assassinats. Repressió. Món obrer.
- GALÍCIA
 - L'I.D.G.A. a Catalunya. Què és la "Unión do Povo Galego"? Premsa democràtica: "Nova Galícia".
- LLIBRES
 - "Catalunya Sota el Règim Franquista", d'Edicions Catalanes de París.

PAU CASALS ha mort

veure p. 13.

★COMARQUES

MANIFESTACIÓ CIUTADANA A
"LA FLORESTA" DE TARRAGONA

Manifestació d'unes 400 persones a la +
urbanització "La Floresta" de Tarragona, +
contra les deficiències urbanístiques dema
nant l'actuació contra els responsables. Es
va tallar la circulació i es van repartir
octavetes amb les queixes i peticions de +
llum, senyals, etc. La manifestació es va
dissoldre pacíficament quan l'arribada de
la policia armada i guàrdia civil.

...I A MONTCADA, BADALONA,
BARCELONA I EL VENDRELL

Cada vegada són més corrents les mobilitzacions ciutadanes contra l'especulació capitalista en el terreny dels serveis i el consum:

A Montcada, el dia 2 de desembre, gairebé 3.000 persones van adoptar l'actitud de seure a terra i interrompre la circulació + com a mitjà d'exigir l'asfaltat dels carrers. Després, davant la presència de la policia municipal i la guàrdia civil, la multitud va desfilar en manifestació cap a la plaça major.

A Badalona, un miler de veïns de la barriada de St Roc van adoptar la mateixa tàctica de lluita en demanda d'un semàfor en un lloc on hi ha hagut molts atropellaments.

Al barri de Prosperitat, de Barcelona, el diumenge, 18 de novembre, hi hagué una manifestació d'unes 500 persones, arran d'un nou atropellament. La policia va detenir tres veïns

A El Vendrell van manifestar-se un grup nombrós de veïns aquesta vegada contra l'estat sanitari de la vila. Entre altres deficiències no hi ha metge de guàrdia per a serveis d'urgència. Els manifestants no podien parlar amb l'alcalde, perquè aquest s'hi negà. (Aquest individu és un conegut "blasfemista"; veure en aquest mateix número, en la secció "PRENSA", una altra actuació seva en relació amb la mort de Pau Casals.)

SOLIDARITAT LLEIDATANA AMB
ELS 113 DETINGUTS

La Comissió Permanent de l'Assemblea de les Terres de Lleida, en una declaració repartida profusament, remarca la presència de 8 lleidatans (Antoni Cantano, obrer de la construcció; Jordi Carreras, administratiu; Miquel A. Soriano-Montagut, arquitecte; Pere Culleré, agent de vendes; Celestí Raqué, pagès; Pere Terrado, administratiu;

CONSTITUCIÓ DE LES "PLATAFORMES CÍVIQUES DEL
CAMP DE TARRAGONA"

Recentment hem pres coneixença de la constitució de les "Plataformes Cíviques del Camp de Tarragona" (PCCT). Degut al seu evident interès, n'oferim a continuació la seva declaració constitutiva:

"Les Plataformes Cíviques del Camp de Tarragona aglutinen elements de diferents pobles del Baix Camp, Alt Camp i Tarragonès, amb la finalitat de participar en la lluita general del País /català/ contra la Dictadura capitalista i opressora, par-
tint, principalment, dels problemes propis del Camp de Tarragona i amb l'acceptació dels següents punts:

A- Reivindicació de les llibertats democràtiques elementals, negades pel règim franquista: llibertat d'expressió, d'associació i reunió, de manifestació i dret de vaga.

B- Amnistia per a tots els presos polítics.

C- Consciència col·lectiva, informació i culturalització com a mitjans vàlids per tal de combatre la despolitització.

D- Atenció especial als problemes del Camp de Tarragona i recolzament a totes les ac-
tivitats democràtiques i populars que vulguin transformar la nostra realitat.

E- Reconeixement i lluita contra l'opressió nacional que sofreix el poble català (opressió política, econòmica, social i cultural), i exigència del dret a l'autodeterminació per al nostre poble i per a tots als pobles del món.

Les Plataformes Cíviques del Camp de Tarragona es reafirmen en el propòsit de lluitar, des dels nostres pobles estant, contra la Dictadura, amb l'esperança que la unió de totes les forces democràtiques possibilitarà el nostre accés com a Poble a la democràcia i a la llibertat.

Plataformes Cíviques del Camp de Tarragona (PCCT)
Tarragona, tardor del 1973.

En aquest mateix número inclou informació sobre les accions dutes a terme per les POCT amb motiu del XXXIII aniversari de l'assassinat de Lluís Companys, President que fou de la Generalitat de Catalunya.

★CULTURA CATALANA

UN ALTRE EDIFICI MODERNIS-
TA BARBONNI EN PERILL

En el "Boletín Oficial de la Provincia de Barcelona" ha aparegut recentment una "modificació del Catálogo de Edificios de Interés Artístico", per la qual queda exclòs d'aquesta protecció la "Casa Serra" de la Rambla Catalunya barcelonina (en el Nº 126). Els qui han aconseguit aquesta sesura, que posa en greu perill la integri→tat d'aquest edifici modernista, són la ++ "Compañía de Sta Teresa de Jesús". Veurem ara el negoci que voldran fer les monges,++ i si serà possible que la pressió ciutadana eviti aquest nou atemptat contra el patrimoni cultural català.

sif Permanent de les Terres de L'eida es
va reunir amb caràcter d'urgència per tal
de coordinar les accions a tota la 'provin
cia." (...) "Es va parlar dels distingits a
les botigues, perruqueries, esco'es, ofici
nes, tallers, etc.".

Amb tal motiu es van distribuir per les comarques lleidatanes uns 8.000 fulls explicant i denunciant els fets.

NO ESTEM PER CONYES,
SR MASSÓ!

El passat 27 de setembre el Sr Massó, al
calde de Barcelona, deia al "Diario de Bar-
celona":

[illegible]

A certs moments, com a directes com de l'extrema esquerra espanyolista, arguments com ara aquest del Sr Massó, són a l'ordre del dia. En una situació d'anormalitat que dura ja 34 anys, no es pot permetre i cal denunciar qualsevol plantejament simplista d'un fet tan greu com és el genocidi cultural que el govern franquista ha intentat conscientment de dur a terme, sense massa èxit, contra la cultura del poble català. L'opressió nacional d'un país no és cosa amb la qual es pugui fer broma, Sr Massó!

CERVERA: CLASSES DE CATALÀ EXIGIDES PELS PARES

Després que nombrosos pares demanessin classes de català per als seus fills, l'Ajuntament de Cervera, d'acord amb els directors de les escoles, ha muntat uns cursos de llengua catalana, a fi de satisfer aquesta petició ciutadana.

OLOT: UN 88,6 % DELS PARES VOLEN CATALÀ PER ALS FILLS

Per la seva banda, la delegació d'"Onium Cultural" d'Olot ha fet unes enquestes a pares d'alumnes de dues escoles de la vila. De les mateixes, es desprèn que el 88,6 % dels pares desitgen que els seus fills aprenguin la llengua catalana. Cal tenir en compte que es tracta de dues escoles amb un elevat percentatge de fills d'obrers, tant nascuts aquí com immigrants.

Esperem que l'enquesta no quedi en això, sinó que es munti els oportuns cursos de català.

SOBRE LA IDEA D'UN DIARI CATALÀ TITULAT "AVUI"...

Tot llegint un dels últims números de la revista espanyola "Cambio 16", hem estat informats de la iniciativa d'un grup de catalans a fi de donar al nostre poble un òrgan d'informació diari, el nom del qual seria "AVUI"...

L'Equip "AVUI", que des de fa més d'un any treballa informant el poble català sobre aquest títol, creu que el nom de l'hipotètic diari podria ser ben bé un altre, sense haver de copiar el títol de cap publicació democràtica clandestina en funcionament.

Des d'aquestes planes, desitgem als promotors del diari en català èxit en les seves gestions.

QUE ELS INFANTS CONSULTIN ELS "LLIBRES DE CONSULTA"

Tota cultura que viu marginada i sense el suport d'un govern propi que garanteixi una normalitat en els mitjans de difusió,

"PRINCIPIS I OBJECTIUS DE L'ACCIÓ CULTURAL CATALANA" A.C.C.

Recentment ha estat repartit profusament un full titulat "ACCIÓ CULTURAL CATALANA, Principis i Objectius", que data d'octubre 1973. Segons es diu en la introducció d'aquest document: "L'opressió de tot ordre que patim els Països Catalans per part de l'Estat espanyol i de l'Estat francès és mantinguda no sols per la força de les armes i unes administracions estatals imposades, sinó també per mitjà d'una tasca constant d'opressió cultural". Es tractava d'impedir al poble català que tingués coneixement de la seva realitat nacional (consciència nacional), cosa que facilitaria l'exploració econòmica. Aquesta tasca despersonalitzadora ha estat una constant dels diferents governs d'ocupació espanyols i francesos, encara que d'ençà de la victòria franquista hem viscut un clar intent de genocidi cultural. En aquest sentit, l'organització d'un front cultural significa reunir un dels components del moviment d'alliberament nacional català.

Tot seguit reproduïm els "Principis i objectius de l'A.C.C.":

"L'ACC ÉS L'ORGANITZACIÓ QUE LLUITA CONTRA L'OPRESSIÓ DELS PAÏSOS CATALANS ESPECIALMENT EN L'ASPECTE CULTURAL.

objectiu

DONAR CONSCIÈNCIA DE PAÍS, CONEIXEMENT DE LA CULTURA I DE LA REALITAT NACIONALS I DENUNCIAR LA SITUACIÓ ACTUAL A TRAVÉS DE:

- xerrades,
- documents,
- actes culturals,

- accions diverses de denúncia i de lluita contra l'opressió. (Es tracta, en determinats aspectes, de donar continuïtat i un enfocament adequat al potencial de mobilització manifestat en activitats que fins ara s'han produït de manera discontinua i confusa o que no han pogut esgotar totes les possibilitats que algunes haguera pogut tenir; com les campanyes Galinsoga, Jordi Pujol, bisbes catalans, català a l'escola, etc., etc.)

fronts d'acció

TASCA ESPECIALMENT INTENSA EN EL FRONT DE L'ENSENYAMENT per la difusió de la llengua i de la cultura a tots els nivells des de l'escola primària a la Universitat, als barris, a les comarques, etc.

TASCA PER LA DEFENSA DE L'ÚS PÚBLIC DEL CATALÀ tant en els mitjans de difusió: ràdio, TV, premsa, rètols, etc., com en tots els aspectes de la vida col·lectiva: conferències, assemblees, etc.

TASCA DIRECTA I GENERAL PER LA DIFUSIÓ CULTURAL EN ELS OBJECTIUS EXPOSATS de consciència de país i coneixement de la cultura, història, economia, llengua, etc., nacionals en els diversos aspectes.

orientació

EL TREBALL DE L'ACC VA ORIENTAT A LA CREACIÓ, EN CADA FRONT D'ACCIÓ, DE GRUPS LLIGATS A L'ACC, EL MÉS AMPLIS I ACTIUS POSSIBLES.

Cal incorporar en una gran tasca de mobilització cultural els més diversos sectors del país: de l'ensenyament (alumnes, pares, mestres, professors de català, ensenyants en general), dels sectors professionals (advocats, escriptors, artistes) i en fi tots aquells que puguin aportar la seva col·laboració en qualsevol mena d'acció o activitat en el sentit dels objectius de l'ACC.

formes d'acció

L'ACC es posa com a objectiu de suplir en les seves actuacions cap mena d'organisme legal.

La seva tasca anirà a orientar i impulsar les activitats culturals, cíviques, etc., que es realitzin per tal de donar-los objectius i continuïtat.

L'ACC no es posa tampoc com a objectiu de suplir o de reformar organismes estatals amb la pretensió de trobar així solucions efectives a la situació actual, perquè és plenament conscient que això no és possible sense un canvi de les forces de l'Estat que dominen els ressorts culturals, avui totalment estranys al poble català.

Les activitats parcials que es portin a terme en aquest sentit tenen com a únic objectiu de poder comptar amb la possibilitat de posar uns elements vàlids per tal de donar consciència i moure la voluntat del nostre poble per acabar amb l'opressió actual."

en l'ensenyament, etc., necessita d'una infraestructura mínima per a sobreviure. En aquest sentit, l'edició de llibres com els de la col·lecció "Llibres de Consulta", co-

ta el suport financer d'un mecenes català, no ens sembla menys criticable en una situació, repetim, de marginalització normalitzada com és la nostra.

★ ECONOMIA CATALANA

POLEMICA ALS DIARIS SOBRE EL PES DE LA BURGUESIA CATAL.

L'economista Jordi Petit i Fontseré es mostra exageradament interessat en dissenyar el paper de la burgesia catalana dins el sistema capitalista espanyol i conclou: "Els burgesos catalans estan situats a la perifèria del poder econòmic-financer i, per tant, no menen. Les opinions de Petit Fontseré, presentades en forma d'entrevista a "El Correo Catalán" transmeteixen l'opinió que una part de la burgesia catalana té sobre ella mateixa en el sistema de sentir-se marginada dels enormes beneficis del capitalisme monopolístic espanyol. Aquesta part de la burgesia voldria participar més en aquests beneficis i identifica la marginació i explotació de Catalunya amb la seva situació d'apartament del poder; donant així una imatge de perfecta identificació entre nació (Catalunya) i burgesia catalana. A aquesta interpretació donada per Petit Fontseré s'hi oposa la interpretació del també economista Ernest Lluch, apareguda en dos articles successius al "Tele-èxpress". Lluch reconeix la posició subordinada de la burgesia catalana dins el capitalisme espanyol, però pensa

que d'aquesta posició subordinada no es pot concloure que els burgesos catalans no menin en absolut, ni menys que d'aquí neixi una perfecta identificació d'interessos entre el País i la seva burgesia. Lluch destaca els canals de contacte formals i no (canals que poden ser des de forçat part del consell 'regional' d'un banc potent a haver estat company d'estudis als Jesuïtes o a la Universitat de Navarra) entre la burgesia catalana i els centres de poder econòmic i financer espanyols. Lluch conclou que hi ha aspectes en què els interessos de la burgesia poden coincidir amb els interessos generals de Catalunya (per exemple en la qüestió de les inversions estatals en infraestructures escolars, de comunicacions, etc., etc.), però que en moltes altres qüestions hi haurà una diversitat d'interessos corresponents als interessos de les diverses capes socials catalanes.

LA IVª SETMANA ECONÒMICA INTERNACIONAL DE LLORET

El tema central d'aquesta IVª Setmana Econòmica Internacional de Lloret de Mar ha estat el de les empreses supra-estatals.

★ PROFESSIONALS

ELS DEGANS DELS COL·LEGIS PROFESSIONALS I ELS 113

La presència de diversos professionals col·legiats entre els 113 detinguts el passat 28 d'octubre a la parròquia de Santa Maria Mitjancara de Barcelona, va activar la immediata mobilització d'alguns degans. A més de les visites efectuades a Comissaria, on es van entrevistar amb el Cap Superior de Policia, els degans d'Enginyers, Llicenciats, Metges, Advocats, Aparelladors i Arquitectes van visitar individualment els seus companys detinguts. El degà d'Advocats va visitar, a més, el director de la presó d'homes i de la de dones. D'altra banda, i de manera conjunta, els degans d'Arquitectes, Aparelladors, Llicenciats i Enginyers van entrevistar-se amb el Cardenal-Arquebisbe Jubany.

Des del dia de la detenció s'han celebrat diverses assemblees en els Col·legis en relació amb els fets: al d'Aparelladors se'n van fer dues on tots els assistents es van solidaritzar amb els detinguts; a Enginyers hi va haver una assemblea amb el mateix contingut, i altres col·legis han estat preparant actes semblants o fent circular informació escrita (com un full in-

formatiu fet per un grup de professionals i repartit sobretot per correu).

Una altra resposta interessant contra la repressió van ser les eleccions que han tingut lloc en dos col·lectes: en el de metges, on el segon amb més gran nombre de vots per a elegir l'assemblea de compromissaris va ser per al Dr Espasa (detingut), i en el d'advocats, on el qual la unitat va ésser per a la candidatura a la Comissió de Defensa, on la qual hi figuraven 3 detinguts: Avilés, Maquiea i Granich.

LES ELECCIONS AL COL·LEGI DE DOCTORS I LLICENCIATS

El 3 de desembre van celebrar-se les eleccions en el Col·legi de Doctors i Llicenciats. Per ampli marge de vots va triomfar la candidatura "progressista" enfront de la "immobilista" de la FERE ("Federación Española de Religiosos Enseñantes"). Cal destacar que entre els elegits figura un dels 113: Domènec Armand i Marc (per a bibliotecari) i l'esposa d'un dels altres detinguts: M. Lluïsa Penelas i Guàrdia, dona de Josep M. Obiols i Gornà (com vocal de Clàntes).

Del programa electoral reproduïm alguna

En la mateixa s'han extret diverses blocs d'opinió: el de l'"OPUS DE" -que és qui va organitzar la setmana-, el qual va defensar més clarament aquest paper subordinat ("és millor comprar tecnologia que produir-la", "és absurd dedicar massa diners a investigació", etc.) del capitalisme espanyol respecte del bloc capitalista internacional. El sector cristià de capitalisme liberal (Garrigues Walker) va defensar sobretot l'empresa privada fundada sobre la competència com a factor generador del progrés i del canvi, mentre que el sector de l'OPUS defensava el capitalisme monopolista d'Estat. Una tercera postura va ser la presentada per l'economista Tassies, conegut defensor de la forçació d'empreses grans i fortes com a única manera de finançar un canvi i modernització de les empreses i poder fer front al poder dels monopolis estrangers, i defensor de la nacionalització de la banca i altres grans monopolis. És interessant de destacar l'absència total de conceptes econòmics com "descentralització regional", "econòmics regionals", "planificació regional", etc., és a dir tot allò que podria interessar més vivament als economistes catalans.

na de les reivindicacions:

"Anul·lació de tot impediment extracodec en l'exercici de la funció docent.

Participació en l'elaboració del contingut dels plans i programes d'ensenyament amb una concepció racional i científica, i d'acord amb el context històric-cultural-lingüístic català.

Dret dels ensenyants a reunir-se en els centres i participació amb veu i vot en els claustres, així com una representació dels pares i dels alumnes. Els claustres així constituïts haurien de tenir poder de ciscor.

Etc., etc."

149 PERIODISTES CONTRA UNA JUNTA REPRESSIVA

La Junta de l'Associació de la Premsa, de la qual n'és president Santiago Nadal, havia decidit d'expulsar de l'Associació al periodista Alvarez i Solís, conegut col·laborador de "Tele-èxpress". La decisió de liderat dels periodistes barcelonins ha portat a enfrontar amb èxit aquesta mesura repressiva, a més d'aconseguir diverses mesures de protecció envers la periodista Ana paro Moreno, despatxada de "El Correo Català".

ran" i el periodista... "Gravada amena-
çat de ser portat davant el tribunal" "21"
ca professional per la premsa del "Movimi-
ento", a causa d'unes manifestacions fetes
pel periodista a les aules de la Facultat
de Ciències de la Informació sobre la bon-
dat periodística de la premsa oficial fei-
xista. La victòria més important es va ob-
tenir amb el fet de poder llegir pública-
ment -cosa que altres vegades s'havia in-
tentat i no s'havia aconseguit- uns propos

ta sobre la repressió política contra els +
mitjans informatius. A la proposta es denun-
ciava "les pressions exercides des de l'Ad-
ministració per tal de manipular la informa-
ció i amagar la informació vertadera", i es
citaven entre altres qüestions, el tema de
les explosions de gas natural, el del còle-
ra, el tractament de delinqüents comuns do-
nat per la premsa als suposats militants ++
del "I.L.L.", etc., etc. La proposta acabava
demandant a l'Associació de la Premsa:

a) Que recolzés els directors en la defen-
sa de la veracitat informativa; b) Que ++
fes les gestions oportunes per a l'asseben-
tats de qualsevol tipus... qüestió; c) --
Que la "Hoja Oficial del Lunes" publiqués
sense escamotejar la veritat dels fets; +
d) Que actués enèrgicament davant les ++
pressions.

El president, Nadal, va haver d'accep-
tar la convocatòria d'una Junta General Ex-
traordinària per al mes de gener dedicada
exclusivament a aquest tema.

★ REPRESSIÓ

CONTRA "QUADERNS DE LA PASTORAL", "ORIFLAMA" I "RESSÒ"

* La publicació bimensual "QUADERNS DE LA PASTORAL" ha estat castigada amb una multa de 50.000 pessetes per la publicació, en + el número de juny, de dos articles titu-
lats: "El compromís temporal, una exigèn-
cia de la Pastoral" i "Fe i lluita de clas-
ses".

* Ha estat segrestat el número 134, d'oc-
tubre 73, d'ORIFLAMA, la important revista
catalana de joventut. Sembla ser que tal +
mesura ha estat deguda a la publicació de
varis articles significatius: "6 anys d'or-
de, en el 50 aniversari de la dictadura +
de Primo de Rivera", "La Universitat a la
deriva" i un interessant dossier sobre el
cop d'estat militar-feixista a Xile.

* Finalment, ha estat imposada una multa
de 10.000 pessetes al mesual "RESSÒ", de +
Santa Coloma de Farners, revista d'informa-
ció comarcal i rural. La Direcció General
de Premsa admet que la publicació s'està
extralimitant i donant informacions i opi-
nions que no li pertocuen. (Es tracta d'una
revista d'Acció Catòlica...)

CONTRA ESTUDIANTS DE LA UNIVERSITAT DE BARCELONA

* El 29 de novembre una nota de premsa in-
formava que un centenar d'estudiants de la
Universitat de Barcelona havien estat sanc-
cionats pel rector, Sr Carreras.

Les sancions consisteixen en impedir la
seua matriculació a la Universitat barcelo-
nina o en prohibir el seu accés al recinte
universitari, tot i que es podran examinar.

Els estudiants han presentat recurs.

Se sap que es tracta d'universitaris ++
que se'ls havia senyalat com a dirigents +
estudiantils.

Según nuestras informaciones, puede señ-
larse la existencia de unos 17 casos en Eco-
nómicas, 23 en Filosofía y Letras, 10 en Cien-
cias, 12 en Derecho, entre otros centros.
Un grupo de alumnos intentó entrevistarse
en la mañana de ayer con el decano de Cien-
cias quien no les pudo recibir por estar au-

DETENCIÓ D'ANTIFEIXISTES I DE CINC NAZIS DEL PENS!!

* Després de la detenció dels 113, el 28
d'octubre, a l'església de Santa Maria Mit-
jancera, i de la detenció de 35 persones +
el diumenge 11 de novembre, quan la concen-
tració de 15.000 persones a Vic, Grano-
llers i L'Ametlla, la policia encara ha a-
fectuat més detencions:

* El 15 de novembre foren detingudes a Ma-
taró 15 persones, acusades, segons sembla,
de pertànyer al FRAP.

* El 2 de desembre, la VI^a Brigada Regio-
nal d'Investigació Social de Barcelona, en
una nota de premsa, afirmava haver detin-
gut a 3 nois estudiants de l'Institut Au-
siàs March, acusats de formar part d'un ++
cercle de la "Liga Comunista Revolucionaria"
en el dit centre.

* D'altra banda, el 10 de novembre, els +
diaris espanyols publicats a Barcelona ens
informaven de la detenció de 5 persones a-
cusades d'ésser els autors dels atacs a ++
diverses llibreries catalanes de la capi-
tal nostra. Cal destacar que no hi havia +
cap nom concret i que, segons sembla, el +
propi cap de la Policia havia trucat ante-
riorment als directors advertint-los que +
calla publicar-ho. "Cosa rara", mai més no
s'ha parlat d'aquestes detencions...

EL P.E.N.S. ENCARA...

* Tot i les "detencions" de cinc indivi-
dus membres del P.E.N.S. ("Partido Español
Nacional-Socialista"), a fi de calmar l'o-
pinió pública, està ben clar que aquesta +
gent a sou del govern continuarà fent cri-
minals atemptats.

Prova d'això és que, el mateix dia de +
la pretesa detenció, dues llibreries ma-
llorquines ("LLIBRERIA DOUS" i "LLIBRES MA-
LLORCA") van rebre sengles cartes d'amen-
ça signades pel PENS, cominant-les a que
retirar dels aparadors els llibres marxis-
tes i els d'art que facin referència a Pa-
blo Picasso ("Español Universal") i a Pau
Casals...

RAMON LLORCA (PROCÉS DEL F.A.C.), UN
DELS DEU PRESONERS DE CONSCIÈNCIA DE
1973 D'AMNESTY INTERNATIONAL.

* Cada any l'organització privada in-
ternacional "Amnistia Internacional"
tria, entre tots els presos polítics +
del món, 10 "presoners de consciència"
sobre els quals fa campanya l'any se-
güent a fi d'aconseguir la seva lli-
bertat.

Enguany, els 10 han estat:
Advocat Hubert LÉLOS, d'Haïti.
Sra Almara DE SILVA, del Paraguai.
Sra Sri AMBAR, d'Indonèsia.
Sra Vida TABRIZI, d'Iran (Pèrsta).
Sra Cao Thi QUE HUONG, del Sud-Vietnam.
Professor Leonid PLIUTX, de l'URSS.
Osman AROLET, de Turquia.
Pindiso SIMAMBANE, d'Àfrica del Sud.
Abdelatif LAABI, del Marroc.

* Ramon LLORCA i LÓPEZ, de l'Estat espa-
nyol, condemnat a 30 anys en el pro-
cés del F.A.C. ("Front d'Alliberam-
ent Català").

altres atemptats del P.E.N.S.

* L'1 de novembre, quan s'estava cele-
brant el lliurament dels premis "Octubre",
de literatura, a la capital del País Va-
lencià, amb l'assistència de més de 400 +
persones, en l'hotel Reina Victòria, un +
comando del PENS va atacar amb 3 cotxells-
molotov la llibreria "TRES I QUATRE", la
qual ja havia estat objecte, anteriorment,
d'atemptats semblants. Poc després, una +
trucada telefònica informava que l'autor-
de la "hazaña" havia estat el comando "A-
dolfo Hitler" del PENS.

o o o

* En la matinal del dia 7 de novembre +
una forta explosió va destrossar els lo-
cals de la "LLIBRERIA PPC ("Propaganda Po-
pular Catòlica") de Barcelona, ubicada +
en el número 9 del carrer de la Canuda.

Al matí següent, mentre es procedia a
treure les runes, va aparèixer un segon +
artefacte que encara no havia explotat, i
Les pèrdues ascendiren a 5 mil-

lions de pessetes. D'altra banda, aquesta mateixa llibreria ja havia estat atacada 4 anys enrera.

o o o

• El periodista Joan de Sagarra, col·laborador de "El Noticiero Universal", ha estat amenaçat recentment a través d'una carta anònima. L'amenaça precisava que preniés nota d'un article aparegut en què el periodista, en motiu de la mort de Pablo Neruda, feia una comparança entre els assalts a les llibreries de Barcelona i València i les piles crematòries de llibres als carrers del Xile de Pinochet.

QUINZE ASSOCIACIONS DE VEÏNS CONTRA EL P.E.N.S.

• A mitjans de novembre, 15 associacions de veïns barcelonines van signar una crida a l'opinió pública, en la qual expressen la seva inquietud davant l'increment dels actes d'agressió contra empreses i institucions culturals catalanes (de Barcelona, Lleida i València; veure números anteriors d'"AVUI").

L'escrit diu: "De no trobar una forta i decidida reacció per part de l'opinió pública, aquests actes seguiran produint-se, ja que tothom coneix les amenaces que han estat fetes contra diverses llibreries barcelonines".

És de remarcar aquesta decidida denúncia per part de les entitats barcelonines, quan institucions que aparentment s'haurien de preocupar greument per aquests fets, com les Universitats, no han aixecat la més mínima protesta, ni tant sols el seu professorat. Es veu que estan massa ocupats preparant la seva repressió...

XXXIV ANIVERSARI DE L'ASSASSINAT DE LLUÍS COMPANYS

En la matinalada del 15 d'octubre de 1940 moria afusellat al castell de Montjuïc el President de la Generalitat de Catalunya, Lluís Companys i Jover. Companys, que havia refugiat a l'Estat belga, va ésser detingut per la Gestapo nazi, passat a la França de Vichy, la qual el va lliurar als franquistes. Aquests, després d'un Consell de Guerra Sumariíssim, el van condemnar a mort. I abans de morir el President Companys es va negar a que li embenessin els ulls i, tot descalçant-se a fi de tocar terra catalana en el moment suprem, va cridar: "ASSASSINEU UN HOME HONRAT! VISCA CATALUNYA!!".

enguany, ha estat el Camp de Tarragona (comarques de l'Alt i Baix Camp i del Tarragonès) la punta de llança en la commemoració de l'assassinat del nostre President. Les Plataformes Cíviques del Camp de Tarragona (PCCT), a més de realitzar un gran nombre de pintades allusives al fet, amb eslògans com: "VISCA CATALUNYA!!", "LLIBERTAT!!", "INDEPENDENCIA I SOCIALISME!!", etc., a les zones centríques de Tarragona ciutat, van editar una crida titulada "33 Aniversari de l'Assassinat del President Companys", de la qual en reproduïm els següents extractes:

"(...) Matant Companys, la Dictadura Franquista creia matar el que més odiava: la DEMOCRÀCIA I CATALUNYA. Companys havia pujat al poder perquè el poble català ho havia volgut. Franco és al poder perquè ho volen els capitalistes que ens exploten i es veu ajudat per la força i el terror de les armes. Només així es pot aguantar.

Avui, l'opressió nacional i social que sofreix el poble català és mantinguda pels mateixos capitalistes i els mateixos fusells. Les classes populars catalanes veiem com la Dictadura Franquista no fa altra cosa que apujar els preus, emmordassar-nos sense poder parlar i robar-nos el fruit del nostre treball, assassinant tot si convé. I mentrestant, segueix l'explotació, el terror, l'opressió. Cal que lluitem per un Estat democràtic i popular, on Catalunya tingui l'autonomia que el poble va votar el 1931, com a primer pas cap a l'ALLIBERAMENT. Només per aquest camí acabarem amb l'explotació capitalista i l'opressió nacional a què ens veiem sotmesos.

— PROU D'EXPLOTACIÓ CAPITALISTA !!

— PER LES LLIBERTATS DEMOCRÀTIQUES !!

— PER L'ESTATUT D'AUTONOMIA DE 1931 !!

— FORA LA DICTADURA FRANQUISTA !!

EL PODER AL POBLE DE CATALUNYA !!

(...) 15 d'octubre de 1973."

El full va acompanyat de 4 poemes sobre la mort del President-màrtir: de Pere Quart, d'Agustí Bartra, un anònim, i del Premi Nobel Pablo Neruda mort fa poc.

PER UNA SOLIDARITAT ACTIVA AMB MOSSÈN LLUÍS XIRINACHS

• Tal i com informàvem en el número especial d'"AVUI" dedicat a l'afer de la presó concordatòria de Samora, mossèn Lluís Ma. Xirinachs, un dels 413 detinguts el passat 28 d'octubre a l'església de Sta Maria Mitjancera de Barcelona, continua en vaga de la fam a la presó de Carabanchel de Madrid (ESPANYA) on fou traslladat després de la segona detenció. Recordem que va iniciar la vaga de la fam el dia 1 de desembre i que ho va fer demanant el total alliberament dels encartats en el que es diu popu-

larent el "SUMARI DE CATALUNYA".

D'altra banda, el proper 26 de gener (data de l'"alliberament" de la capital catalana!) mossèn Xirinachs serà jutjat pel TOP a Madrid. El fiscal li demana 6 anys + de presó i 100.000 pessetes de multa.

Des de les planes d'"AVUI" fem una crida als nostres lectors perquè expressin la seva solidaritat amb mossèn Xirinachs. SOLIDARITAT AMB MOSSÈN XIRINACHS!!

**EL PADRE
XIRINACHS SIGUE
CON SU HUELGA
DE HAMBRE**

NOTA DE L'EQUIP "avui"

• L'efervescència política d'aquestes últimes setmanes ha obligat al S.I.C. ("Servei d'Informació Català") a adaptar-se a la dinàmica de la notícia: d'aquí la seva sortida setmanal (números datats de l'1 de novembre, 9 de nov., 15 de nov., 22 de nov., i 29 de novembre) i els números especials "Solidaritat amb els Presos Polítics. Nadal 1973" i l'extraordinari dedicat a l'afer de la presó de Samora sota el títol "L'Església de l'Estat espanyol enfront de la Dictadura. Amb el present número, "AVUI" continua la seva periodicitat mensual.

• La detenció de 113 persones acusades de pertànyer a l'Assemblea de Catalunya ha causat al nostre país un impacte de les dimensions portants d'ençà del 1939. Amb tal motiu, el proper mes de gener, sortirà un extens i documentat número especial al res-

L'AFER DEL "M.I.L."

LA DETENCIÓ

En el seu dia, la premsa espanyola editada a Catalunya informà que havien estat detinguts uns "peligrosos delincuentes", i que durant els fets un policia -no es deia que pertanyia a la Brigada Social- havia resultat mort. Tot i aquest intent de tergiversació de la veritat, immediatament va saber -i així va córrer- que tractava d'un afer polític: de la detenció de seus militants del M.I.L. ("Movimiento Ibérico Liberación").

A continuació exposen un breu relat de com sebla que va anar la detenció:

El dia 25 de setembre passat, Salvador PUIG i ANTICH, de 26 anys, (a) "el metge" i Xavier GARRIGA i PAITUVÍ, (a) "el secretari", anaren a una cita amb un company. El que no sabien és que, dies abans, la policia havia detingut uns amics a Alp de Cerdanya, aconseguint, mitjançant la tortura, que un d'ells els digués tot sobre la cita.

El punt de reunió era la cruïlla dels carrers Girona i Consell de Cent de Barcelona. Quan hi arribaren, a les sis de la tarda, ja els estaven esperant una bona multitud de socials de paísà. Immediatament foren detinguts; a PUIG i ANTICH li van prendre una pistola marca "Kosmos".

Però la detenció no fou ni fàcil ni ràpida: PUIG i ANTICH es resistia, per la qual cosa fou colpejat repetides vegades, i com que la gent que passava pel carrer es parava a mirar, fou dut a l'interior de la porteria del nº 70 del carrer de Girona, on continuaren sacsejant-lo. Però, tot i els cops rebuts -estava sangrant pel cap-, PUIG i ANTICH continuava lluitant. És en aquest moment quan van sonar cinc despars, tres dels quals feriren de mort al subinspector Francisco ANGUAS BARRAGAN i els altres dos es van incrustar en el cos del "metge". (La policia acusa a PUIG i ANTICH d'ésser l'autor dels trets que van matar al social, ja que, segons diu ella, anava armat amb una segona pistola, marca "Astra", que no havien vist.)

Immediatament, i mitjançant una gran operació mobilitzadora i tallant la circulació, els dos ferits foren traslladats a l'Hospital Clínic. Per la seva banda, GARRIGA i PAITUVÍ va passar a "Jefatura" a declarar. Mentre, la pròpia social anava a l'Hospital a interrogar a PUIG i ANTICH. Als pocs dies van passar a la "Modelo".

Dins el mateix sumari del M.I.L., a més de SALVADOR PUIG i ANTICH, hi trobem a JO-

SEP PONS i LLOBET, de 17 anys, (a) "el foratge" i MARIA MATEOS i FERNANDEZ, de 16 anys. Els tres són acusats d'haver pres part en l'atrocitat a la sucursal de Fabra i Puig del Banc Hispano-Americà, el 2 de març d'enguany, esportant-se 1 milió tres-cents mil pessetes i havent ferit de gravetat a un calaix.

QUÈ ÉS EL M.I.L.?

El M.I.L. ("Movimiento Ibérico de Liberación") és una organització de caire llibertari o anarquista, partidària d'un sindicalisme revolucionari i actiu.

2 PENES DE MORT A PUIG A.

El 26 de novembre, el fiscal jurídic militar, del Jutjat Militar Permanent nº 3, va formular el seu escrit de conclusions provisionals, demanant:

2 penes de mort per SALVADOR PUIG i ANTICH, 30 anys per JOSEP PONS i LLOBET, 6 anys per MARIA MATEOS i FERNANDEZ.

A més, els tres són obligats a restituir solidàriament 1.300.000 ptes. al Banc Hispano-Americà. D'altra banda, SALVADOR PUIG i ANTICH és obligat a abonar 700.000 pessetes als hereus del social mort.

OCTAVETES SOLIDARIES

El "Comité de Barcelona del 'Movimiento Comunista de España'" (M.C.E.), en una octaveta titulada "Salvador Puig puede ser asesinado en los próximos días. ¡Hay que salvarle de la muerte!", diu, entre altres coses:

"Nosotros estamos en contra de la política anarquista, pues no es la lucha de unos pocos, no es el terrorismo individual, el que pueda acabar con el fascismo. El no

considerar correcta la política del M.I.L. no tiene nada que ver con luchar para salvar a estos jóvenes anarquistas. ¡Ningún antifranquista, nadie que se diga en favor de la libertad y de la democracia, puede permanecer insensible ante el asesinato que se prepara (...)"

Entre d'altres grups que també s'han pronunciat per una mobilització a fi d'impedir la mort de SALVADOR PUIG i ANTICH, hi trobem a "Front Nacional de Catalunya" (F.N.C.), el qual diu en una octaveta:

"(...) Cal destacar que l'activitat de grups antifranquistes com aquest és el resultat de la manca d'altra mena de mitjans de manifestació de la disconformitat política. El règim, doncs, no té la més petita autoritat moral per a incriminar-los, i molt menys encara per a presentar-los com uns delinqüents comuns. La violència sistemàtica del règim en totes les seves manifestacions, sobretot a través de la policia i de la guàrdia civil, pot induir, i de fet induïx, a mitjans de lluita que, en certs moments, poden ser violents. Es tracta d'una forma de replicació vàlida a la violència sistemàtica i agressiva del règim. Com podríem condemnar els casos de violència de l'oposició política a la dictadura, a través dels quals no fa sinó defensar-se d'una violència feixista que fa trenta anys que ha estat imposada al poble?"

D'una octaveta senec signar, titulada: "Dia 12, reconanem la lluita per l'augment dels sous i contra l'encerclament de la vida. Contra la repressió i per la llibertat", es diu:

"(...)

Llibertat per a Camacho i els seus companys !!

No al processament dels 113 !!

No als consells de guerra !!

No a les penes de mort !!

Impedim l'assassinat de PUIG i ANTICH !!

Llibertat per a tots els presos polítics !! VISCA L'A. DE C. !! (...)"

EN UN CONSELL DE GUERRA IMMINENT:

PETICIÓ DE 2 PENES DE MORT

Capçalera d'una octaveta de "Front Nacional de Catalunya"

UAB
Biblioteca de Comunicació

★PREMSA DEMOCRÀTICA

INFORMACIÓ LLETRADA

la fak

EN LLUITA

front encapçalat

Robat determinat

ARA

ASSEMBLEA DE CATALUNYA

Unitat

Unitat

CATALUNYA ROJA

"Catalunya Roja" és una nova publicació que es defineix com "òrgan central del Front d'Alliberament de Catalunya" (F.A.C.). El primer número, amb data d'octubre 1973, conté els següents articles: "FAC: Cap el Partit Comunista de Catalunya", "Respuesta a un 'amigo' a propòsit de la !!DICTADURA DEL PROLETARIADO!!", "Solidaritat amb el poble xinès", "Feixistes!" i "Notícies". A continuació resumeix íntegrament el treball "FAC: Cap el Partit Comunista de Catalunya".

"Reunits en assemblea plenària, els delegats dels diferents grups del Front d'Alliberament de Catalunya han adoptat una plataforma que paratrà als grups transformar-se en el Partit Comunista de Catalunya". Els delegats del FAC discutiren ampliant els problemes organitzatius i adoptaren el centralisme democràtic. Després d'un ampli debat sobre la política nacional i internacional, es decidí adoptar com ideologia el marxisme-leninisme.

Es prengueren les resolucions següents: 1ª. Continuar amb el nom de FAC fins el congrés, que serà el 1er. Congrés del Partit Comunista de Catalunya.

2ª. Lluitar pel poble i amb el poble, en defensa, sempre, dels interessos de la classe obrera de Catalunya, de la qual en formem part.

3ª. Considerem 'Catalans' a tots els qui viuen, treballen i consideren Catalunya la seva llar.

4ª. Considerem l'imperialisme americà el principal enemic de tots els pobles del món, igual que el social-imperialisme rus /-més ben dit: soviètic-/ i en el nostre cas particular, als criats de l'imperialisme americà, la dictadura feixista dels latifundistes, el capital financer, l'exèrcit i el 'clero' /-més ben dit: la clerecia-/ encapçalats per Franco.

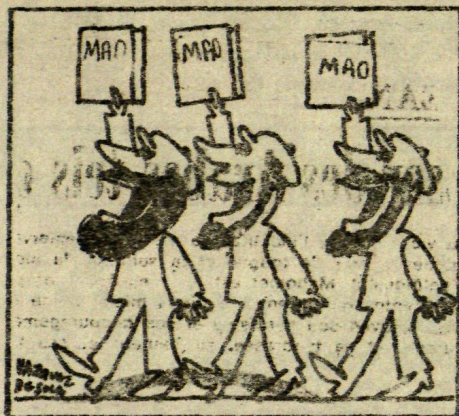
5ª. En l'estratègia immediata, l'objectiu principal és l'alliberament de Catalunya del jou feixista dins la lluita dels pobles d'Espanya. L'obtenció de l'Estatut /d'Autonomia/ que ens fou manllevat pel feixisme, amb la condició que un cop obtingut

per l'Estatut, i abans d'un any, el poble de Catalunya podrà expressar, lliurement, la seva voluntat. Els pobles d'autonomia tenen la separació.

6ª. Ens solidaritzem amb la lluita de tots els pobles i nacions per l'obtenció de la seva autodeterminació. Ens solidaritzem amb la lluita del proletariat internacional contra l'explotació i l'opressió pel socialisme.

7ª. L'assemblea plenària decidí fer un periòdic anomenat CATALUNYA ROJA com a òrgan central del FAC i nomena un Comitè Executiu Provisional, que dirigirà el moviment fins el congrés.

La primera assemblea plenària del FAC saluda calorosament al Xè Congrés /del PC/ Xinès, al camarada Mao Tse-tung i els hi

desitja que continuï la via secundant cap al comunisme. Una salutació amical al poble d'Àfrica i al seu Partit Comunista i al seu dirigent Henni Modja, als quals transmetem el nostre agraiament infinit pel seu exemple de com un 'petit país' en dimensions pot ser un gegant voltat d'enemics.

Saluda la lluita i els pobles de la Península d'Indoxina, l'Indonès Poble de Palestina, els pobles destinats pel colonialisme portuguès i espanyol, tots els pobles d'Espanya i Portugal.

Saluda a tots els partits i grups marxistes-leninistes que sobre posicions justes lluiten a la Península Ibèrica, en particular, i dins el món, en general.

Lluitem pel socialisme, i no per la pau social, contra l'imperialisme i el capita-

lisme.

VISCA CATALUNYA LLIBRE!!

VISCA EL PROLETARIAT INTERNACIONAL!!

VISCA EL MARXISME-LENINISME!!

El Comitè Executiu Provisional."

NOTA DE L'EQUIP AVUI: Volem remarcar que si heu reproduït aquest article de l'anomenat "òrgan central del FAC", heu fet amb tota classe de reserves. L'equip AVUI fa constar la seva estranyesa davant un viatge ideològic tan sobtat i tan redundant com el que, segons sembla, s'ha donat dins el FAC, i creu que es tracta o bé d'una desviació minoritària o bé d'un intent de manipulació d'aquest grup per part d'una organització marxista-leninista espanyola, ja que és evident que la lluita d'alliberament nacional -eix i constant de la seva actuació anterior (veure "AVUI" de setembre 1972)- queda ara arreconada a un segon pla "electoralista" sota la direcció d'un llenguatge marxista-leninista (i sigui més o menys) totalment alià a la ideologia original del FAC. Abonem aquesta hipòtesi el fet de la inclusió d'escrits en castellà sobre qüestions teòriques, la repetida utilització de l'expressió "pobles d'Espanya", en general, d'un llenguatge que fa l'efecte d'haver estat imposat des de fora.

Espereu que amb el temps s'aniri a aquesta situació confusional.

D'altra part l'Equip "AVUI" informa als seus lectors que, ja abans de la guerra, existia un "Partit Comunista de Catalunya", el qual va ser un de les organitzacions que es van fusionar el juliol del 36 donant naixença al "Partit Socialista Unificat de Catalunya" (PSUC), Secció Catalana de la Internacional Comunista fins la seva dissolució (any 1943). Posteriorment, i després de diversos intents de neutralitzar el PSUC, aquest es va convertir en una delegació a Catalunya del "Partit Comunista de Espanya".

Durant la seva existència, el "Partit Comunista de Catalunya" va publicar un setmanari titulat precisament "CATALUNYA ROJA".

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General
CEDOC

NOVA CATALUNYA

Recentment ha sortit el número 3 de "Nova Catalunya", el portaveu del "Partit Popular de Catalunya" (PPC). Aquest número consta dels següents treballs: "Els fets de Xile, AL POBLE DE CATALUNYA", "Declaració Política del PPC en relació als fets de Xile i en relació al Programa d'acció política d'aquesta organització", "ENCARA XILE" i "La Jornada de l'Onze de setembre a Catalunya". A continuació reproduïm uns extractes de "LA LÍNIA POLÍTICA DEL PARTIT POPULAR DE CATALUNYA":

"El nostre socialisme"

El Partit Popular de Catalunya es declara el partit socialista català que ha de cabuda a la gran majoria catalana del país. Els dirigents actuals del Partit Popular de Catalunya creien que aquesta organització inèdita a Catalunya, d'esquerra, nascuda a Catalunya, fonamentada en la realitat catalana -caracteriològicament, econòmicament, políticament-, sense dependències alienes, ha de constituir el partit que orienti i condueixi a la gran majoria catalana a l'alliberament de l'explotació -econòmica i alienadora- de què és objecte.

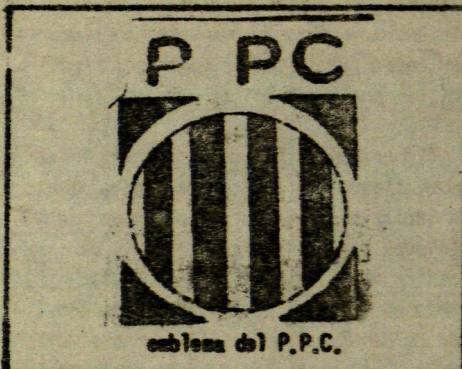
Perquè el nostre socialisme es fonamenta en la lluita entre la classe catalana explotada -que el Partit Popular de Catalunya li atribueix el paper conjunt de classe social i la classe explotadora: la catalana, la de la resta de l'Estat espanyol i la mundial.

Els objectius del nostre socialisme són l'abolició absoluta de tota explotació, l'anorreament de tota possibilitat explotadora, tant pel que fa als individus com pel que fa a l'organització política de l'Estat, i l'accés al poder polític i econòmic d'aquesta classe social majoritària.

Però el Partit Popular de Catalunya creu en una futura Catalunya democràtica. Creu en la pluralitat, en el respecte a d'altres posicions encara que rebotgi, decididament, tota mena de dictadura: sigui la real i destructiva de les classes oligàrquiques capitalistes, sigui la teòrica i actualment menys obligadament necessària dictadura del proletariat.

El respecte al pluralisme polític, el Partit Popular de Catalunya l'afirma en l'article vuitè de la seva Declaració: "El Partit Popular de Catalunya creu que quenes condicions de treball ho permetin, la vida política catalana s'ha de basar en la constitució de dos o tres blocs ideològics afins, i en aquest sentit aspira integrar el corresponent al del socialisme català democràtic, però creu que mentre es mantinguin les condicions actuals de forçada clandestinitat, cal actuar fragmentadament a tots nivells, encara que enquadrate en blocs unitaris de coordinació i promoció".

El Partit Popular de Catalunya reconeix que la denominació de socialisme democràtic és confusionalista. Entén que de socialisme n'hi ha en, ja que tot el que no signifiqui la total derrota de l'explotació, la total derrota de qualsevol força opressiva, i el lliure accés al poder econòmic i polític de la gran majoria catalana no és socialisme, sinó són forces més o menys benèfiques de reformisme que han de permetre el manteniment de l'explotació de l'home per l'home, o de l'home per l'Estat. (...)

La nostra posició nacional

El Partit Popular de Catalunya declara que desitja per al país català allò que en cada moment li sigui factible d'assumir. Sense pensar en posicions estàtiques, sinó sempre dinàmiques. Prefereix lluitar escalonadament i progressivament i anar creant situacions que l'evolució, i la progressió, de la societat farà cada cop més factibles. I per tant exigibles. Sense renunciar a res. Absolutament res.

Els articles cinquè i setè de la nostra Declaració de principis ho deixen ben clar. El cinquè diu: "El Partit Popular de Catalunya té un objectiu fonamental: la llibertat global dels homes i de les dones de la Catalunya explotada. O sigui: la doble llibertat en tant que catalans i en tant que classe popular. I a això va. Però entén que per aconseguir, plenament, aquesta llibertat global serà indispensable l'assoliment del total poder polític català, que permetrà als catalans realitzar-se plenament i transformar les arcaïques estructures socio-econòmiques vigents, en les de la futura societat socialista, a la que, indefugiblement, la societat moderna s'encaïna". L'article setè diu: "El Partit Popular de Catalunya declara que el seu objectiu fonamental ha de guiar constantment el seu treball polític quotidià, però fa avinent que la seva missió primordial la considera necessàriament encaminada a la consecució d'objectius polítics immediats, en definitiva interessos en el procés ascendent cap a la llibertat global, desantant-lo-hi preeminència a qualsevol formulació teòrica hipotètica que, allunyada de la seva conjuntura adequada, no tindrà sentit".

Per això alhora que el Partit Popular de Catalunya formula el seu signe polític socialista inequívoc no li cal cap desig d'organització nacional i encara menys Catalunya, perquè en la lluita ascendent cap a la llibertat dels pobles oprimits són capaces d'assumir qualsevol mena d'organització institucional, o de lluita sense altra cosa que el seu entusiasme i la seva convicció. (...)

L'esforç en tot cas seria trobar una solució aplicable a un futur pròxim: el nostre futur condiciant, i una altra solució aplicable a un futur llunyà: el que resulti del combat polític que hem venent present i encendent cap a la llibertat global. (...)

Prement en a base en futur l'estat espanyol democràtic, per Catalunya i per la resta dels pobles que constitueixen l'actual estat espanyol -poden entrar en les tota mena de possibilitats descomentades. L'Estatut d'Autonomia atorgat a Catalunya pel Parlament espanyol l'any 1932, que l'Assemblea de Catalunya reivindicava, n'és una. Estatut que comporta implícitament el retorn de les institucions nacionals catalanes: de les de la Generalitat de Catalunya, del Parlament català i del Tribunal de Cassació. L'exercici del dret d'autodeterminació del poble català en fixa, decididament, una altra.

Per a la solució aplicable a un futur llunyà i enant a la més excel·lent de les possibilitats per Catalunya, la del seu total poder polític, tot això que ha relatat en funció d'un Estat espanyol democràtic és exactament reproducible en el context de l'organització política plantejada no solament a nivell d'una Catalunya democràtica, sinó a nivell d'unes Països Catalans democràtics.

Dit això, no ens resta afirmar que el Partit Popular de Catalunya declara lluitar per l'adquisició de totes aquelles plataformes polítiques que ens han de permetre aquesta progressió i declara que la seva lluita primordial consisteix en fer que el poble de Catalunya explotat, la gran majoria catalana, les aconsegueixi i les mantingui.

Octubre de 1973.

MISION / (P) /

Amé data juny de 1973 va aparèixer el número 1 de "MISION", que es diu "Boja informativa de les Forces Armades". Si a un primer cop d'ull pot semblar inapropiada una publicació clandestina -ja que no podem dir "democràtica en aquest cas- de les Forces Armades, és a dir de les forces repressives, aquest fet té la seva explicació i ens atreu a una sèrie de preguntes sobre les algunes grups polítics espanyols de l'oposició.

Tot i això no podem deixar de remarcar el següent: 1) Tant l'interès com el...

tres forces armades. 1) "Mantenim l'eina de la classe social que detenta el poder econòmic al país en qüestió o al centre imperialista per a salvaguardar aquests interessos; 2) L'exèrcit i les altres forces repressives no tenen la mateixa funció a Espanya que als Països Catalans, a Euzkadi, a Galícia o a l'Arxipièlag Canari, ja que en aquests últims casos es tracta de forces d'ocupació, amb tot el que això comporta, d'unes nacions conquistades per aquesta mateixa força de les armes; 3) Al cap i a la fi, l'exèrcit és el millor exponent d'una institució antidemocràtica i irracional: és obligatori, totalment jerarquitzat amb unes estructures arcaiques i immovibles, i on tot el que es fa no es pot ni raonar. 4) "Curtir (l'ordenes del mando)", essent, per conseqüència, una font de vicis, de corrupció i de despersonalització.

Però volem tot seguit alguns extractes d'aquesta publicació:

Al costat mateix del títol hi ha un paràgraf que sembla ser el lema del butlletí:

"Nuestra misión no debe ser la de dejarnos instrumentalizar para reprimir al pueblo e institucionalizar la violencia y las injusticias sociales, sino la de garantizar la independencia y integridad de la Patria en un nuevo clima de libertades políticas y respeto ciudadano". (Subratllat nostre.)

De l'article "LAS F.A.S. FRENTE A SUS INSUFICIENCIAS TÉCNICAS", reproduïm:

"(...) Una situación tan sumamente deteriorada como la que, a grandes rasgos, acabamos de describir es inimaginable que el Régimen, en una etapa crítica en la que bastante tiene con ocuparse de su propia y precaria supervivencia, pueda resolverla. Sólo un gobierno democrático estaría en condiciones de: 1º. En un clima de debate libre y público hacer comprender al país la necesidad de asignar al gasto de defensa, en función de la situación internacional y de unas prioridades racionalmente establecidas /(!)/, el porcentaje adecuado del Producto Nacional Bruto; 2º. Resolver, de una vez por todas, sin limitación política, el problema de la desproporción entre los cuadros de mando y los efectivos de tropa (eficientemente sostenibles), acabando con el estancamiento de las escalas y garantizando a un porvenir profesional al militar de carrera; 3º. Recuperar el respeto internacional /(!)/ y liquidar las limitaciones de nuestra soberanía /(!)/ y, en su virtud, decir las adquisiciones de material más ventajosas /(!)/. 4º. Sentar las bases de una tecnología militar propia que progresivamente nos lleve a la autosuficiencia.

Con un gobierno así, en la tribuna de La Castellana, no harían falta los floridos gestos para disimular la impotencia /(!)/. Iríamos con la cabeza alta, es cierto, pero porque podríamos mirar frente a frente al ciudadano español sin ningún inconveniente /(!)/." (Els subratllats són nostres.)

Cinisme? Inconsciència? El que és evident és la diferència de mentalitat entre el poble de Catalunya i aquests individus. Dir que un govern espanyol democràtic modernitzaria i ampliarà el material bàsic dels militars, és el mateix que assegurar una vida molt curta a aquest pretès govern espanyol democràtic... Si no ho creuen així, que aquests senyors llegeixin qualsevol manual de la "Historia de España".

Un altre punt que cal remarcar és que, després de la lectura d'aquest butlletí, queda ben palesa una uniformitat de l'Estat espanyol ("la Patria", segons el seu llenguatge); no hi ha cap referència a l'existència de diverses nacions oprimides per aquest Estat espanyol. Fins i tot, en parlar de l'11 de maig a "Cataluña", es diu:

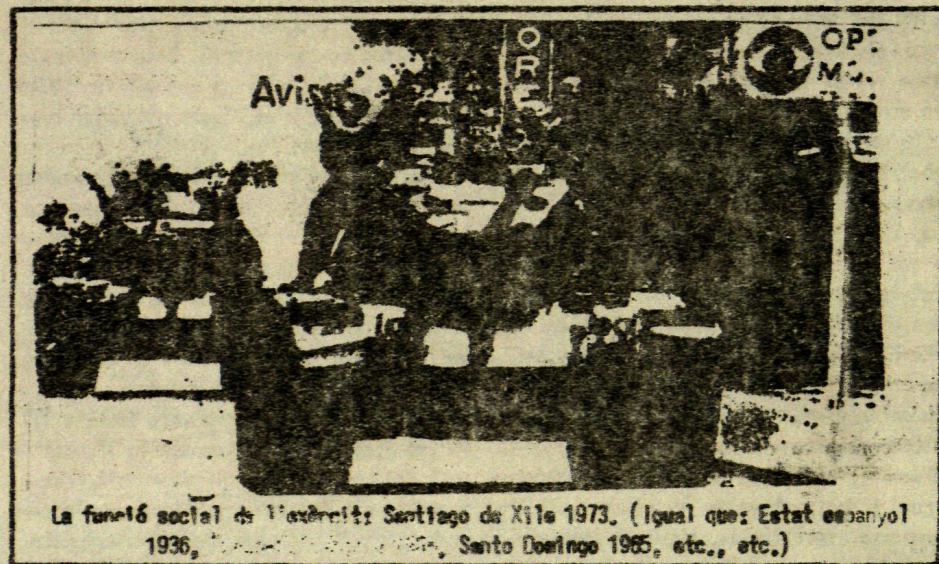
"La conmemoración en España del 1º de mayo, fiesta mundial de los trabajadores, ha tenido en Cataluña, bajo las peores condiciones de vigilancia represiva, una expresión singular /(!)/: más de diez mil personas ocuparon pacíficamente la localidad de San Cugat del Vallés durante varias horas y se manifestaron masivamente contra la dictadura y por la democracia /(!)/. Se le después de haber acabado el acontecimiento /(!)/ comenzaron a llegar atoleñados /(!)/ docenas y docenas de joesps de

las fuerzas de la Policía Armada y coches de la Brigada Política-Social. La Guardia Civil del lugar optó por no intervenir y, naturalmente, todo terminó en paz en orden /(!)/. La población expresó inequívocamente su solidaridad con los manifestantes. Nadie, ni antes ni durante los hechos, informó de nada a la Policía. Evidentemente las fuerzas de la represión están completamente aisladas frente a la entereza y responsabilidad del pueblo de Catalunya, suposición que lucha por la libertad /(!)/." (Subratllat nostre.)

A part del llenguatge i de la tergiversació dels fets, destaca l'ocultament de qui va convocar la concentració de St Cugat -l'Assemblea de Catalunya-, perquè ho va fer, i quin és aquesta "libertat" per la qual lluita el poble de Catalunya: per les llibertats democràtiques i nacionals, ni una més ni una menys.

I recordem una vegada més que tots els "pronunciamientos", cops d'Estat, sublevacions, etc., dels militars a l'Estat espanyol des de fa segles són motivats per un parell de raons ben concretes: defensa dels interessos econòmics de les classes dominants i per la salvaguarda "de la unitat i integritat de la Patria".

El poble de les nacions oprimides de l'Estat espanyol no espera res de la dictadura espanyola, ni ara ni mai.

La funció social de l'exèrcit: Santiago de Xile 1973. (Igual que: Estat espanyol 1936, Santo Domingo 1965, etc., etc.)

LLUITA

Amb motiu de la diada de l'11 de Setembre d'enguany, el butlletí "LLUITA", per tantem del "Partit Socialista d'Alliberament Nacional dels Països Catalans" (PSAN), va incloure, en el nº 34, l'article titulat "D'AVANT UN NOU ONZE DE SETEMBRE, SITUACIÓ I PERSPECTIVES DE LA LLUITA D'ALLIBERAMENT", del qual reproduïm a continuació els extractes següents:

"Quin és l'estat de la lluita d'alliberament nacional? Per a tenir-ne una idea

general i intentarom esbossar, encara que sigui breument, les conques de l'organització i la consciència en els diferents nivells de lluita (especialment d'enguany de la dècada present, encapçalada pel procés de Burgos, i les noves formes de lluita de masses que s'han produït).

De manera molt esquemàtica podem sintetitzar els aspectes següents:

1.- En un primer nivell de lluita reivindicativa és evident que hi ha hagut avenços importants en tots els camps. Malgrat les deficiències d'organització existents s'han produït molts avenços de masses a les empreses (augment salarial, pol

al treball, con... (pressió, pel dret d'associació...); als barris... les conseqüències en reivindicació dels serveis col·lectius i contra els abusos dels monopòlis (de subministre, de construcció...) i de les autoritats que els representen; en els diferents sectors de l'ensenyament on s'han realitzat accions amb una àmplia participació popular...

Però encara en la majoria d'aquests casos la lluita reivindicativa en els diferents camps no ha superat l'estadi polític de protesta "cívica antirògia".

Les masses han realitzat, doncs, importants "experiències de democràcia", però cal constatar que la consciència política a aquest nivell més ampli no ha assolit el grau de consciència democràtica que cal per a la realització efectiva de l'Alternativa Democràtica de les classes populars catalanes. (El moviment reivindicatiu, en el moment actual, podria encara ésser desviat per la demagògia "terrouxista" o per les maniobres integradores de la burgesia catalana; sectors que des de posicions característiques -el terrouxisme dels grups de falange "d'esquerra" o de certs grups espanyolistes "d'oposició"; les maniobres electorals per part de la mitjana burgesia catalana- manifesten diferents formes de protesta capaces d'incorporar sectors importants de les classes populars catalanes.)

2. En un altre nivell, en el dels amplis sectors de militants del moviment obrer i popular, cal considerar el desenvolupament d'un fenomen importantíssim que s'està ampliant en el moment actual: l'aparició de sectors considerables de les classes populars catalanes que es plantegen d'una manera conscient la necessitat d'una lluita per l'alliberament de classes i nacional.

Diferents factors han provocat aquest fet: l'acceleració del procés general de maduració política després d'un extens període de lluites incrementades en els darrers temps, procés accentuat també per la formació de l'Assemblea de Catalunya sobre la base d'unes formulacions mínimament coherents; la clarificació ideològica a través de les nombroses i diferents lluites d'alliberament nacional que es produeixen arreu del món, especialment les més acutades (Irlanda, Quèbec, Bretanya, Occitània, Còrsega...) i més encara, les que conflueixen en la lluita comuna per la destrucció de l'Estat espanyol: Euzkadi i Galícia...; les experiències extremes directament de la pràctica militant...

Aquest fenomen s'ha donat amb prou amplitud com per provocar fins i tot en els partits espanyolistes importants reajustaments en els seus plantejaments fent concessions en el fons oportunistes (com per exemple, la utilització de la llengua catalana en algunes publicacions, extenuació de

tesis leninistes sobre la qüestió nacional fins aleshores oblidades, etc.), i en els sectors "catalanistes", una radicalització social de les posicions.

Però en aquells sectors que van accedint a la consciència de la lluita d'alliberament es troben actualment desorganitzats com a sector: o bé simplement dispersos en organitzacions incipientes (moltes vegades d'àmbit comarcal o sectorial); o bé incorporats a l'Assemblea de Catalunya (és a dir dins un marc d'una aliança tàctica democràtica, quan els seus plantejaments van més enllà, cap a una estratègia d'alliberament); o bé al voltant de partits espanyolistes i oportunistes que es utilitzen la possibilitat d'acció.

3. En un tercer nivell, en els partits polítics es donen no sols els acostaments oportunistes o tàctics a què ens hem referit anteriorment sinó també canvis reals en els plantejaments i en la situació general. D'una banda desapareixen pràcticament els partits "nacionalistes" burgesos com a forces polítiques operants i els sectors més dinàmics adopten plantejaments socialistes d'alliberament nacional; i d'una altra banda els grups espanyolistes evolucionen cap a plantejaments més clars de la lluita d'alliberament nacional.

Teòrics obscurantistes com les de considerar de caràcter burgès "per definició" la lluita d'alliberament nacional, que entrenen entre aquests grups no fa gaires anys, ho són cada cop menys a nivell de tota acció política mínimament seriosa...; però és evident que encara ha de canviar molt la situació i s'han de produir profundes reestructuracions... Les posicions polítiques tant dels grups espanyolistes com dels procedents del "nacionalisme burgès" són molt lluny d'ésser lliures de confusionalisme...; però és indubtable que hi ha hagut un esforç de plantejament que cal saber valorar... El fenomen no ha fet, però, més que començar ja que en aquest nivell pesa la inèrcia de les burocràcies en les organitzacions.

Resumint, trobem, doncs, en un moment d'extensió de la lluita especialment a nivell reivindicatiu, i d'ampliació de la consciència de la lluita d'alliberament.

Quines són les tasques principals en el moment actual? Aquesta situació requereix una actuació adequada que podríem resumir a nivell tàctic i estratègic en les següents línies generals d'acció:

-- A nivell tàctic, tal com es dona en el número 33 de LLUITA, cal estendre ràpidament la politització a la lluita reivindicativa, la comprensió i assumció de les tasques polítiques de l'Alternativa Democràtica.

-- A nivell estratègic la tasca més

gent en el moment actual, és la de facilitar els mitjans d'organització i les formes d'acció adequades als amplis sectors populars catalans a què ens hem referit... dia... accedeixen amb més intensitat a la consciència de la lluita d'alliberament de classe i nacional.

Es tracta, doncs, de posar les primeres bases organitzatives del "moviment general" de les classes populars catalanes tal i com ho planteja el partit com a objectiu fonamental.

Cal, doncs, portar a terme alhora les tasques d'organització progressiva d'aquest moviment d'alliberament popular i la impulsió de l'Assemblea de Catalunya; limitar les tasques organitzatives a la incorporació a aquest últim organisme, seria confondre els objectius estratègics estructurats al voltant d'un moviment, amb els objectius tàctics com els de l'Assemblea de Catalunya que s'esgoten en l'Alternativa Democràtica (tal com hem insinuat més amunt).

Aquest moviment d'alliberament popular que anirem definint més a fons en números posteriors de LLUITA -el concubem així com el marc organitzatiu de l'avantguarda de les classes populars catalanes en la lluita per l'alliberament nacional i de classe, i que per tant va més enllà de la conquesta d'objectius tàctics immediats; la lluita democràtica se situa així dins una perspectiva més àmplia i rep un impuls cap als objectius estratègics; la construcció d'aquest moviment ha d'incrementar també la solidesa de la lluita en els diferents fronts, i és també a través de la consolidació d'aquests diferents fronts d'acció que caldrà anar estructurant les formes organitzatives."

FULL Calella

Amb data Setembre 1973 ha sortit el número 50 del butlletí "FULL d'informació obrera i popular" de Calella. Aquest exemplar conté un editorial sobre "L'onze de Setembre i el fet nacional català", i articles sobre "Les 'eleccions' municipals" -reconstruint-ne votant-, "La puja dels preus", "El Noi del Sucre / (Salvador Seguí) / en el 50 aniversari de la seva assassinat", "Ensenyament i Estat" i un altre sobre "Lluís Companys, el president de Catalunya afusellat" -alguns extracts del qual reproduïm en la secció "INFORMACIÓ GENERAL" d'aquest número. Completa el número una llista de 10 llibres sobre el fet nacional català.

Cal ressaltar el fet que una publicació democràtica comarcal hagi arribat al número 50, i més en el període de 3 anys.

D'altra banda, cal saludar la claredat en l'exposició dels treballs polítics que fa a la qüestió nacional.

De tot el que hem dit, se desprèn que seria força interessant que cada cosa de tingués el seu butlletí propi.

★PREMSA

agermanament

SERRA D'OR MARCHA

Actualitat
Política
ExtrajeraCINQUENOS
DIALOGO

RICAS

The
Economist

EE

MUNDO SOCIAL

Newsweek

DESTINO

cambio

oriflama

Cambio 16

"Cambio 16", el concepte estancat? La censura i societat política en un nombre extra amb molts d'arribar al Nº 100 (amb dat del 15 d'octubre). En el mateix, el corresponent a Catalunya fa una entrevista al "liberal" espanyol Sr. José M. de Arelliza, comte "consorte" de Notrico, sota el títol "ARELLIZA (DENTRO DE UN ORDEN)", a en la qual es diu, entre altres coses:

C-16.—Hay en Cataluña grupos partidarios de una cierta vuelta a formas constitucionales de los años 30. ¿Qué opina usted al respecto en estos momentos en que tanto se habla de la necesidad de un cierto regionalismo, especialmente con vistas al ingreso en Europa?

J. M. A.—Pienso que la situación española ha sufrido una mutación profundísima en los últimos treinta años, y creo que a esa regla no es ninguna excepción la situación de Cataluña. Comparar Cataluña de los años 70 con la de los años 30 me parece un cotejo que no tiene sentido. En política, no se puede volver atrás, ni se puede hacer referencia a formas sobrepasadas.

En Cataluña en los años 30, había, por las razones que fuera, un clima evidente de nacionalismo exacerbado, que provocaba en el resto del país una serie de tensiones no menos exaltadas que culminaron en la guerra civil. Creo que hoy, en la Cataluña de los años 70, no existe este clima mayoritario de nacionalismo por múltiples razones de mayor contacto humano y político con el resto de España y de acercamiento e integración económica y técnica con toda la Península. Pienso, además, que los nacionalismos, en los países antiguos europeos, como el nuestro, están en vías de desaparecer. Lo cual no quiere decir que no haya patriotismo. Estoy hablando del nacionalismo como fórmula política. Por otra parte, el proceso de integración europea producirá, lógicamente, un tipo de regionalismos que no caerán en el nacionalismo porque ello sería un contrasentido. Entiendo que el factor de la integración europea incide en esa cuestión, y muy especialmente en Cataluña, tierra que está muy unida,

en pensamiento, en espíritu y en tendencias a lo que se lleva, como corriente predominante de pensamiento — la Europa contemporánea.

C-16.—¿Usted piensa entonces que una fórmula como, por ejemplo, la del Estatuto de 1932 resulta ya caduca?

J. M. A.—Sí, efectivamente. Volver al Estatuto de 1932 significaría un arcaísmo inconveniente e inviable. Además, la enorme inmigración foránea que ha tenido lugar en Cataluña y que ha representado la entrada en el Principado de una masa humana que representa en la actualidad el 50 por 100 aproximadamente de la población total es un factor con el que hay que contar.

¿Qué es lo que realmente tiene un valor permanente en Cataluña? Los valores culturales, humanos, sociológicos y lingüísticos del catalán que son, no solamente algo respetable, sino magnífico. Respetar eso, hacerlo funcionar en el seno de una corriente autárquica regional de modo que aparezca como un factor de hispanidad dentro del conjunto de las culturas peninsulares me parece una cosa viable. Quitándole a eso todo lo que sea pasión, todo lo que sea recelo, y lo que pudiera poner en peligro la unidad fundamental del Estado español.

Ahir com avui...

A la vista d'aquestes declaracions i tenint en compte l'afirmació de que "Si yo no hubiese evolucionado en 30 años...", es fa obligat... al·lò que el Sr. Arelliza diu fa 30 anys:

Durant la guerra el dit senyor va acudir per diversos càrrecs en el bàndol feixista (entre ells el d'alcalde d'ocupació de Bili bas). Quan era "Jefe de los Servicios Nacionales de Industria" del govern franquista, va pronunciar una conferència a la capital d'Euzkadi, l'11 de juny de 1938, davant els mestres de primer ensenyament, reunits per tal de preparar la sessió que totes les escoles de la ciutat, obligatòriament, havien de dedicar a glossar la figura de José Calvo Sotelo, líder dretista espanyol, creador de la frase "Prefiero una España roja a una España rota". Entre altres coses va dir:

"Era en los años de la República, cuando la criminal política del régimen alentaba + fervorosamente los partidos separatistas catalán y vasco (...). El mal separatista era hondo y largo. Pero además, en cierto modo, os habéis continuado el régimen de traición + que se llamó República española, hablara el + do, con la política de los Estatutos, en + mal irreparable. No hace falta invocar argumentos históricos para demostrar que las + unidades nacionales se logran difícilmente, + pero puestas a deshacerse, se desmoronaron + con toda rapidez. Figúrense el Calvo Sotelo odiaba y exorcizaba al comunismo, es decir, + una España roja. Pues bien, de una España + comunista esperaba por lo menos la gran reacción, la gran sacudida nacional, cosa así ha ocurrido en efecto, que sirviera de base a las resurrecciones salvadoras. La una España rota, dividida en trozos y Estatutos, + con un catolicismo y régimen burgués en el + que de ellos, se esperaba nada más que la + cuarta progresiva e irreparable de la Patria. Decídselo a vuestros alumnos para que se percaten del valor eterno de nuestra santa unidad española. Y decídselo precisamente + ahora en que la España roja, con el apoyo de nuestros magníficos combatientes, bajo + la espada de Franco, está rota y destrozada para siempre."

Sense comentari. (Extrèt de "Catalunya: sota el règim franquista", vol. I, pp. 108-110, Edicions Catalanes de París, 1973.)

Si yo no hubiese evolucionado en 30 años, en vez de pertenecer al mundo de los hombres, pertenecería, no ya al reino zoológico sino al mineral.

PAU CASALS SERRA D'OR

La mort del violoncellista Pau Casals (octubre) en el seu exili de la nació germana + en l'opressió, Puerto Rico, ha connotat l'opinió mundial. En canvi, a l'Estat espanyol, i concretament al nostre país, han estat poques les declaracions al respecte, per evidents raons de censura.

Amb tal motiu, hem cregut interessant de reproduir-ne dues: la primera, signada per l'Abat de Montserrat, Dom Cassià Just, extraïda de "SERRA D'OR", nº 170, corresponent al mes de novembre, i l'altra apareguda en la revista espanyola de Madrid, "MUNDO SOCIAL", en el seu nº 215, del 15 de novembre, i signada per Ernesto Sandino.

D'altra banda, volem fer esment de la prohibició, per part de l'alcalde de la vila, + Jesús Trayner -conegut element "blasfemista", de dos actes d'homenatge a Pau Casals, que s'havien de celebrar a El Vendrell, lloc de naixença del gran artista, el dia 23 d'octubre.

Moltes vegades he constatat que la mort de les persones més estimades ha significat per a mi un allunyament doloros i alhora una il·luminació, m'atreviria a dir una major penetració en la seva intimitat, una aproximació al seu esperit que no pot morir.

És això el que he experimentat aquests dies després de la mort de Pau Casals. M'ha colpit particularment la vibració autènticament popular que s'ha expressat de múltiples maneres, malgrat les limitacions de la informació. Estem tan avesats a les campanyes riques de mitjans i fades de contingut per a enaltir personatges mediocres, que hom adverteix tot seguit quan comença a sonar una veu sincera. És clar que àdhuc els homes grans de debò també corren el risc de ser mitificats pels admiradors que obliden precisament una de les constatacions més allunyadores de la vida dels grans genis: la fermesa de les seves opcions i la seua resistència enmig de les febleses i les limitacions de tota vida humana. Però jo crec que la nostra gent ha sabut intuir, més enllà dels tòpics fàcils i de les expressions sentimentals, l'autèntica significació de la vida llarga i fecunda de Pau Casals, com a músic i com a home, com a ciutadà del món i com a fill de Catalunya.

M'adono que l'artista i l'home són inseparables. Recordem l'anècdota del «no» donat, en la seva joventut, al professor de Brusselles que se'l volia congraciar després d'haver-lo tractat amb feridora ironia. Al llarg de la seva vida ha hagut de dir «no» moltes vegades, perquè s'ha mantingut ferm, coherent en les grans opcions. Per això ha hagut de repetir el seu «no» sempre que s'ha trobat davant la mediocritat, la mentida, l'opressió.

El preu ha estat car. Se l'ha imposat ell mateix, lliurement, abnegadament, per dignitat.

El seu missatge musical, profund, apassionat, tendre, no es pot entendre del tot sense tenir en compte tot això. Ha estat la veu de la consciència per a molts homes del nostre món. Ha estat un clam indefectible a favor de la pau, de la justícia, de la llibertat. Ha fet conèixer Catalunya arreu del món.

És una veu d'esperança per a tots els oprimits. El seu exemple és una invitació a no defallir.

MS MUNDO SOCIAL

Pau Casals ha muerto, a los casi cien años; su muerte debería ser un hecho esperado y asimilado por todos nosotros. Sin embargo, al sentir la lejanía de su vida, no podemos menos de notar que algo muy íntimo y muy profundo continúa dentro de nosotros mismos. Ha llegado la hora de las lamentaciones y de los golpes de pecho. Podemos llorar con las consabidas lágrimas de cocodrilo. Sin embargo, la realidad de esta lejanía, de este exilio, es lo único presente, y yo diría que lo más doloroso de todo, en esta hora fúnebre.

Había vivido una larga vida de lucha, de amor, de arte, de bondad, de honrra. Sabemos de su tenacidad, de su amor a la paz, de su casi inexplicable sensibilidad, de su amor a su Cataluña, de su inquebrantable fe y esperanza en su patria y en su idioma. Todos estos datos los conocemos y por eso vamos a insistir sobre ellos, únicamente nos gustaría resaltar que si su vida ha sido cumplida, que si ha dejado entre nosotros una obra completa, su muerte ha sido injusta.

Y su muerte ha sido injusta porque una vida en paz y por la paz, merece también una pacífica muerte, una muerte en la cama. Y Pau Casals no ha muerto en la cama, en su cama, sino que ha muerto en el camino, andando, buscando un sitio al que poder llamarle patria. Le hemos negado el suelo de su Cataluña. ¿Qué derecho tenemos ahora a reivindicar su vida? ¿Quién nos ha autorizado para pregonar sus triunfos, su arte, su éxito? Nadie. Por eso cuando vemos que periódicos como «ABC» sacan a relucir la prosa oratoria de sus días de gala, no podemos menos que sentir vergüenza. ¿Qué celebran? ¿De qué se quejan? ¿Acaso le mentan su largo exilio? ¿Acaso se autocritican de haber mantenido las distancias que separan a los hombres de dentro y de fuera? ¿Acaso juran solemnemente luchar para que vuelvan todos los españoles que aún mueren en el extranjero? No, aprovechan para seguir manteniendo en el exilio a algunas de nuestras mentes más claras, esperando a que mueran para lanzar al aire sus cohetes mortuorios.

Y eso no puede sino provocar en nosotros un profundo desprecio.

Descansa en paz, Pau Casals, al mundo llora tu gran pérdida. Aquí hace tanto tiempo que te perdimos que ya no nos quedan lágrimas.

★ EUSKADI

LLUITA ARMADA

* Durant el mes de novembre, i també al llarg de la primera setmana de desembre, hem assistit a un increment de la lluita armada a Euzkadi, el país germà. Sembla que es tracta d'una campanya d'ETA, conseqüència de la celebració de la seva VI^a Assemblea General (veure llargs extractes del document-comunicat en aquestes mateixes pàgines), coincidint amb el III^{er} aniversari del Procés de Burgos. En ocasió, com veurem endavant, el preu ha estat molt alt: 3 han estat els suposats militants d'ETA que hi han perdut la vida.

A continuació exposem una breu cronologia de la LLUITA ARMADA a Euzkadi durant els mesos de novembre i desembre:

→ En la nit del 1er al 2 de novembre 3 persones armades van entrar dins les oficines de la cantera "Excavisa", a Zarautz (Bizkaia). En no trobar dinamita es van endur una fotocopiadora i una màquina d'escriure.

→ En la matinal del dia 3 de nov. va explotar una bomba a les instal·lacions de l'empresa "Juan de Garay", a Oñate (Gipuzkoa). Els danys foren de poca quantia.

→ El dia 7, a la nit, quatre joves armats van penetrar dins la cantera "Arriandi", del barri bilbaí de Bula. Després de registrar-ho tot en busca de dinamita -que no van trobar- marxaren ràpidament.

→ El dia 22, un comando va intentar segrestar a Alberto Ullastres, embaixador franquista davant el Mercat Comú, quan es trobava a Brusel·les. La informació acusà a 3 militants d'ETA d'ésser els autors del fet. (Cal posar en dubte aquest afer.)

→ A les 10 de la nit del dia 26, 6 joves armats van assaltar i incendiar el "Club Marítim Abra", de Getxo/Guecho (Bizkaia), lloc de reunió i esbarjo de la gran burgesia basca espanyolista ("els senyoritos"). El comando va desallotjar prèviament l'edifici -hi havia unes 100 persones- i el va ruixar amb gasolina al mateix temps que hi llençaven bombes de mà. Les pèrdues ascendiren a més de 200 milions de pessetes. Aquest fou el tercer atemptat d'ençà del 1969.

Des dies abans, el diumenge 24, van registrar-se tres atemptats a Euzkadi:

→ S'intentà calar foc a un comerç de Vila Franca de Ordizia (Gipuzkoa), propietat segons sembla d'un xivato. A la mateixa hora un comando va penjar una "Ikurrina" (bandera d'Euzkadi) a les Rambles de la vila.

→ Durant la matinal una bomba va esclatar dins un cotxe propietat, segons sembla, d'un obrer esquerrà. El fat va succeir a Zarautz (Gipuzkoa)

EUSKAL HERRI TA BERE LANGILE
KLASEARI

EUSKADIKO HERRI LANGILEARI

* El passat mes d'agost va tenir lloc la primera part de la VI^a Assemblea d'ETA (Euzkadi Ta Azkatasuna, El País Basc i la Llibertat). Tot sembla indicar que aquesta VI^a Batzar Nagusi ha significat un enfortiment per a ETA: les bases de les diverses tendències al si d'ETA han arribat a un acord. Mostra d'això és el següent comunicat que duu el títol "A la classe treballadora i a la resta del Poble Basc":

1. — NAZIONALKI ETA SOZIALKI ASKE
IZAN DADIN BORROKATZEN DEN
HERRI BAT DA EUSKADI.

El primer punt diu "Euzkadi és un poble en lluita pel seu alliberament nacional i social". Transcribim:

"Si existe el problema basco, es porque existe un Pueblo Basco diferenciado de sus vecinos; y, como tal, tiene derecho a una liberación asimismo diferenciada. A lo largo de su historia, el Pueblo Basco siempre ha reafirmado su voluntad de liberación nacional".

A continuació es fa una sucinta història d'ençà del triomf de la Revolució Francesa i de la divisió d'Euzkadi en dos Estats centralistes, cosa que significà la supressió de la seva autonomia (els Fueros). Més endavant diu: "La opresión nacional vasca vino en parejeda a la entrada del modo de producción capitalista", i fa referència al naixement de la gran burgesia basca amb la creació de la indústria pesada al Sud, mentre que al Nord -agrícola- ha quedat relegat a una "zona verda de vacances". Després fa referència a la II^a República i a l'aprovació del seu migrat Estatut d'Autonomia (1936). Finalment parla del què ha significat per Euzkadi la sublevació militar feixista i la Dictadura de Franco: ocupació militar, abolició de l'Estatut, supressió de totes les llibertats democràtiques, explotació econòmica política i social (és a dir nacional) del Poble Basc sense que aquest pogués tenir cap instrument de defensa, etc.

2. — ETA-K EUSKAL LANGILE KLASEAREN
ARAZO BIKOITZA BERE GAIN HARTU
ETA HARI ERANTZUN BAT EMAN NAHI
DIO.

El segon punt resa: "ETA intenta d'assumir i resoldre la doble problemàtica de la classe treballadora basca":

"ETA es una organización socialista revolucionaria basca de liberación nacional. Somos socialistas y nacionalistas baskos; nuestro objetivo estratégico es la creación de un Estado Socialista Basco dirigido por la clase trabajadora de Euzkadi y como instrumento de todo nuestro pueblo para la edificación de una sociedad basca y sin clases. En tal Estado, el Poder político, económico y social y cultural debe ser ejercitado por y para el Pueblo Basco (...)

El hombre no es algo abstracto que escapa a los condicionamientos de la realidad; al contrario, es un ente bien concreto, con unos intereses y una problemática bien concretos también. SOMOS BASKOS, trabajadores de Euzkadi, de una comunidad nacional bien definida y determinada; y en una situación asimismo específica: de opresión nacional. No es posible olvidar ni prescindir del plano nacional en nuestra lucha como clase trabajadora basca. Nuestra liberación no será tal sin abarcar a la totalidad de nuestra realidad, sin incluir todas y cada una de nuestras facetas al conjunto de nuestras complejidades humanas como trabajadores y como baskos.

(...) La burguesía es el enemigo principal de los derechos nacionales de los pueblos. De hecho, la opresión nacional surgió como producto de la consolidación del sistema capitalista; lo que implica que la resolución del problema nacional pasa necesariamente por la destrucción del poder burgués. Lucha de clases y problema nacional forman entonces una unidad. SOMOS SOCIALISTAS: nuestra lucha liberadora se desarrolla y viene enmarcada desde una perspectiva revolucionaria de clase.

El Capitalismo es un Modo de Producción basado en la explotación del hombre por el hombre; existe una contradicción antagónica entre nuestros intereses como proletarios y los de la burguesía. Y tal antagonismo sólo puede resolverse a través de la Revolución Socialista.

(...) No concebimos, pues, una Euzkadi libre para la burguesía. Estamos decididos a realizarnos como baskos en una sociedad libre de explotación; estamos entonces por un Estado Socialista Basco.

SOMOS INDEPENDENTISTAS; horradamente creemos que nuestro problema como trabajadores baskos, nuestro problema como clase explotada en un contexto de pueblo nacionalmente oprimido y dividido, no puede solventarse dentro del marco español o francés.

mente que nuestra... como clase podría ser viable, en el marco de una España o Francia Socialistas. Pero, en nuestra opinión, sólo un poder independiente en nuestras manos, es decir, sólo un Estado Socialista Vasco podrá garantizar la resolución de la otra cara del problema: nuestra liberación como miembros de una comunidad nacional oprimida.

Naturalmente, esta independencia toma para nosotros un contenido socialista; será una independencia separatista con respecto al imperialismo y los Estados Capitalistas Español y Francés y una independencia unionista con respecto a todos los pueblos del mundo y en especial con nuestros vecinos inmediatos. Independencia quiere decir pues, creación de un sistema social vasco completamente dirigido por nuestro Pueblo, en el que el grado de compromiso de unidad con los Pueblos vecinos sea función del momento histórico; somos partidarios de la abolición de fronteras cuando no haya condiciones para que un hombre explote a otro ni para que un pueblo oprima a otro. Nuestra lucha independentista está concebida dentro de la unidad de los trabajadores de todo el mundo y en función de los intereses de la Revolución Socialista.

SOMOS PARTIDARIOS DE LA LUCHA ARMADA; ETA pretende llevar adelante una lucha armada directa contra el aparato /reproducible/ de los Estados opresores, en función de nuestros intereses de clase trabajadora y de los del resto del pueblo vasco. La oligarquía no va a ceder ni su posición ni sus privilegios sin resistencia; de hecho, gasta sumas cada vez mayores en el mantenimiento y creación de unidades represivas altamente especializadas y sin escrúpulos. (...)

Concebimos la lucha armada como la forma suprema de lucha de la clase trabajadora. Nuestra liberación como clase y como pueblo será posible mediante la insurrección armada del proletariado y del resto del pueblo de Euzkadi en una articulación táctica-revolucionaria con los otros pueblos que componen el Estado español. Y precisamente por ello mismo, impulsamos desde hoy un dispositivo armado que gradualmente incrementará su envergadura a tenor de la radicalización de las luchas del Pueblo Vasco hasta considerarse como un aparato militar capaz de ofrecer una alternativa de poder revolucionario vasco al actual régimen de explotación y de opresión.

(...) Hoy, nuestra lucha militar presenta dos aspectos: a nivel táctico se trata de potenciar y apoyar la dinámica de masas que desarrollamos la clase trabajadora y el resto del pueblo vasco; a nivel estratégico se trata de ir sentando las bases para la formación de un dispositivo armado en manos de los trabajadores y las capas populares baskas, que sea capaz de inutilizar y derrocar el soporte represivo de la oligarquía en Euzkadi. (...).

3. — NOREKIN ELKARTU EUSKAL LANGILE KLASE BEZELA.

El tercer i últim punt es titula "Qui són els nostres aliats com classe treballadora vasca".

"La contradicción principal de nuestra lucha revolucionaria es la que enfrenta a las clases populares baskas -con el proletariado industrial al frente- con las burguesías monopolistas española y francesa; existen unos lazos objetivos de unión, unos intereses de clase comunes -no idénticos- que determinan el carácter popular y no meramente proletario de la revolución pendiente en Euzkadi.

En nuestro caso, tal afinidad de intereses revolucionarios se ve potenciada por la existencia de una opresión nacional común a la clase trabajadora y al resto de las clases populares, de las capas sociales revolucionarias: Arrantzales, nekazaris, trabajadores administrativos, pequeños propietarios, comerciantes e industriales, estudiantes, intelectuales y otros asalariados.

La Revolución Popular constituye entonces la primera fase en la construcción del Socialismo en Euzkadi; a implantado por ella en sustitución de las actuales relaciones monopolistas, el poder revolucionario popular vasco deberá destruir completamente el de la oligarquía en el plano económico, político, social y cultural y emprender la edificación de la sociedad socialista vasca.

(...) Por nuestra parte, al mismo tiempo que exigimos el respeto de nuestra peculiaridad nacional y de nuestra independencia estratégica, los trabajadores baskos hemos de trabajar intensamente para que los trabajadores españoles y franceses comprendan que nuestra lucha independentista no va dirigida contra ellos. Condenamos por tanto a quienes desean la independencia de una Euzkadi rica y poderosa, armada hasta los dientes y apta para explotar la fuerza de trabajo de unos inmigrantes sin derechos políticos ni sindicales, y para explotar internacionalmente a una España subdesarrollada. Nuestra fuerza militar ha de servir para liquidar la opresión, nunca para explotar a otros pueblos; nuestro potencial económico para contribuir a la creación de una sociedad donde no sólo un hombre no explote a otro, sino donde un pueblo no aproveche su riqueza para neo-colonizar a otro.

Es más: la riqueza que hay en Euzkadi es debida en gran medida al sudor de miles de

→ Un bar, propietat, segons sembla, d'un conegut espanyolista resident a Bilbao, va ésser objecte d'un atemptat, amb el qual es coneixia el van ruixar amb gasos i tot seguit hi van calar foc. Els danys foren importants.

BILBAO: DOS SUPOSATS MILITANTS D'ETA MORIREN EN MANIPULAR EXPLOSIVS.

Joseba Pagazaurtundia Isusi, de 19 anys, i Franzisko Bengoa Garate, de 28, resultaren morts quan estaven manipulant explosius a Getxo (Bizkai). Els cossos van quedar totalment destruïts a bocins. El fet tingué lloc el 26 nov.

→ Aquesta mateixa nit va esclatar una altra bomba en les proximitats de l'hotel "Orly", a Donostia/St. Sebastià.

→ El 29 al vespre va explotar un artefacte col·locat a l'interior d'un SEAT 1500, propietat d'un guàrdia civil. El fet tingué lloc a Beasain (Gipuzkoa).

→ També en aquesta mateixa localitat i durant aquell dia es van trobar dues bombes col·locades vora un transformador de la caserna de la guàrdia civil, les quals no havien explotat per causa de la pluja.

→ En la matinada del dia 30, va esclatar un artefacte en l'interior d'un bar d'Olarzun (Gipuzkoa). L'edifici era propietat del "vizconde del Cerro".

→ Durant aquest mateix dia la guàrdia civil comunicà la descoberta d'un arsenal de l'ETA a Amorebieta (Bizkai), incantant-se de 30 cartutxos de dinamita, 100 manipuladors i detonadors, moltes piles, etc.

→ El 2 de desembre va explotar una bomba a l'interior d'un cotxe propietat de l'alcalde de Zeberio (Bizkai), conegut individu espanyolista el qual ocupa el seu càrrec des de fa quasi 20 anys.

→ A les 5 de la matinada d'aquest dia 3, es va registrar una explosió, seguida d'incendi, en les calderes de la calefacció del cine "Bellas Artes" d'Iruñe (Gipuzkoa). El detall de l'hora fa pensar en un atemptat deliberat. Les pèrdues pugen a més de 2 milions de pessetes.

→ El dia 4 es va publicar als diaris una notícia segons la qual el dia 1 de desembre havia esclatat una bomba a l'interior d'un camió d'escombraries de Vergara (Gipuzkoa).

El director general de Política Interior, en Bilbao

Bilbao, 3. — El director general de política interior, don Antonio del Valle, se reuní hoy en Bilbao, en el Gobierno Civil, con la junta provincial de existencia social. El señor del Valle, que llegó a la capital vizcaína el pasado fin de semana, estudió en su reunión de hoy diversos e importantes asuntos de su competencia que le fueron sometidos por los reunidos.

"La Vanguardia Española", 4 des. 1973

Ministerio de Comunicaciones

CEBEC

En la matutina d'... va fer explosió un artefacte sota un pont del tren vora Azpettia (Gipuzkoa), en un moment en el qual no passava ningú per la zona.

El dia 7 van esclatar tres bombes col·locades a 3 bars de Bilbao: "Carrascosa", "Everest" i "Alaudena". Els danys materials foren de poca consideració.

ASSASSINAT PER LA POLICIA ESPANYOLA D'UN SUPOSAT MILITANT D'ETA A ALZA (BARRI DE DONOSTIA/ST SEBASTIÀ)

• Jesus Artetxe Alesta, (a) "Iosu", de 21 anys, va resultar mort, el dia 6 de desembre, a mans de la Policia Armada, en el barri donostiarrà d'Alza, després d'haver estat assetjat en un local durant més de 12 hores, en el decurs de les quals hi hagué violenta intercanvi de disparos de metrallera. (Es calcula en + 200 els forats d'impactes trobats a l'interior i a l'exterior del pis on es trobava "Iosu", el qual ha estat acusat de formar part d'ETA.)

→ Dies més tard, el 10 de desembre, es va registrar un incident en un punt "fronte-
rer" vora d'Irun (Gipuzkoa): la guàrdia civil va efectuar disparos contra 3 persones que pretenien passar clandestinament a l'Estat francès. Un, Ignacio Sánchez Palacios, de 25 anys, asturià, refugiat polític a França, acusat de pertànyer al FRAP, va resultar ferit i fou posteriorment detingut. Els altres dos aconseguiren de passar a l'altra banda del Bidasoa, encara que les informacions diuen que allà foren detinguts pels gendarmes.

→ El dia 11, després d'uns registres d'urgència, la guàrdia civil va trobar en diverses cases i també en un convent proper a Bilbao, 8 cartutxos de dinamita i fulls clandestins suscrits per ETA, PNB (Partit Nacionalista Basc, de tendència democratacristiana) i pel PCE (Partit Comunista d'Euzkadi). Amb tal motiu foren detingudes 4 persones, entre elles el superior del

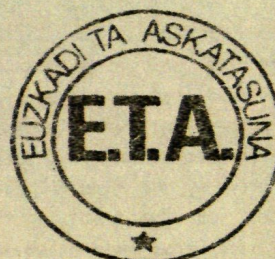
trabajadores inmigrados. Si para los trabajadores españoles y franceses la liquidación de toda desigualdad cultural y nacional con respecto al pueblo basco es una obligación internacionalista, para nosotros, trabajadores baskos, lo es la contribución al desarrollo de las futuras España y Francia Socialistas.

(...) Nuestra liberación nacional y social como clase trabajadora basca será posible + mediante la conjunción -no supeditación- solidaria de los esfuerzos revolucionarios de todos los oprimidos y explotados dentro de los Estados español y francés. Entendemos, + entonces, -en el Estado español- que las organizaciones antifranquistas que quieran aliarse con los revolucionarios baskos no pueden ponernos como condición previa que abdicamos, aunque sea temporalmente, de nuestro combate por la reunificación y la independencia nacionales. Bien al contrario, han de admitir la realidad de este combate y su carácter no contradictorio con la unidad antifranquista y con la acción revolucionaria. Sobre esta base ha de plantearse la necesidad de la coordinación y del apoyo mutuo efectivos: las acciones de masas, las huelgas pueden ganar así en amplitud y ser más eficaces en + cuando a la vez y apoyándose en la totalidad del Estado.

(...) Como revolucionarios baskos que somos, luchamos contra toda opresión: luchamos, pues, contra la opresión nacional y la explotación capitalista. Y, por ello mismo, estamos por un Estado Socialista Basco. Lo único que nos mueva a ello es + la convicción plena de que de otro modo no obtendremos la respuesta correcta que nos plantea nuestra existencia como trabajadores baskos explotados como clase oprimida y oprimidos y divididos como pueblo."

(Del comunicat amb data d'agost 1973. Textos acurats basc i espanyol.)

Euzkadi 1973-eko Abuztuaren
E. T. A.
(Euzkadi Ta Askatasuna)

GORA EUSKADI ASKATUTA !!
GORA EUSKADI SOZIALISTA !!
MUNDU GUZTIKO LANGILE TA HERRI ZAPALDUOK, ELKAR
GAITEZEN !!

dit convent.

REPRESSIÓ

• Durant aquests últims mesos la repressió tampoc no s'ha aturat a Euzkadi. Molt sovint podem llegir a la premsa notícies sobre judicis del TOP contra suposats militants d'ETA i d'altres organitzacions basques.

D'aquesta repressió no se n'escapen

els capellans:

Per haver pronunciat una homilia el 21 d'octubre, foren multats Martín ORMAETXE, Ernesto ARAKO i Joseba ROMO, rector i coadjutors respectivament de la parròquia de Santa Maria de Sestao (BIZKAIA). Les multes ascendeixen a 25.000 i 50.000 pessetes.

Igualment, ha estat multat amb 100.000 pessetes, mossèn Víctor ARBELLOA, per haver participat en una reunió al Seminari d'Iruña/Pamplona el 19 de novembre.

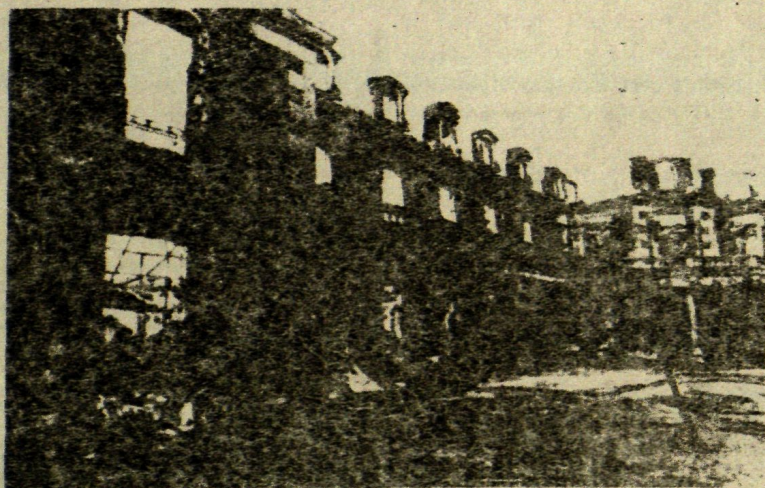
Igualment, però en aquest cas es tracta d'un advocat, ha estat donada ordre de busca i captura contra Joseba URBILAMATXINANDIARENA, també d'Iruña/Pamplona, acusat d'encobridor d'un delictes de "terrorisme".

MÓN OBRER

• Paral·lelament a l'acció armada d'ETA, el moviment obrer basc ha dut a terme tot una sèrie d'accions reivindicatives:

Aturs a "CAF", "Inquiter", "Bilora", "La Palmera", "MEGASA", "Bombas Itur", etc. a Gipuzkoa/Guipúzcoa. A "IMENASA", "ONENA", "INDECASA", "Magnetitas de Navarra", etc. de Navarra. A "General Eléctrica Española" i altres de Bizkaia.

Milers d'obrers han intervingut en aquests moviments reivindicatius.

Estat en que quedà el Club Marítim d'ABRA el 26 de novembre 73.

★ GALICIA

LA I.D.G.A. A CATALUNYA

La "Irmandade Democrática Galega Autónoma" (IDGA), constituïda fa uns mesos a Catalunya, està concebuda com una plataforma democràtica per als sectors emigrants, amb l'objectiu de sensibilitzar-los sobre l'opressió nacional i la lluita de classes a Galícia.

La "Irmandade" va néixer a Catalunya a el voltant de les vagues de solidaritat amb els treballadors d'O Ferrol (1972) i actualment està estenent-se per tot de l'Estat espanyol i pels emigrants gallecs. A Barcelona la IDGA va fer grans manifestacions a Castelldefels i a Vallvidrera el passat mes de juny, amb motiu del 37è aniversari de la concessió d'un Estatut d'Autonomia per a Galícia.

QUÈ ÉS LA U.P.G.?

Galícia, a l'igual que les altres nacions oprimides per l'Estat espanyol (Euzkadi, Països Catalans i Arxipièlag Canari) compta amb partits polítics revolucionari nacionalista i socialista que lluita per l'alliberament total del poble gallec. Ens referim a la "UNION DO POBO GALEGO" (UPG), que podríem equiparar amb ETA, el PSAN i FNC, i amb el MAPAIAC, respectivament.

A continuació ens plau reproduir els 10 punts fonamentals de la U.P.G.:

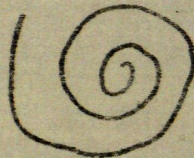
- 1.- Galícia é unha nación, e como tal ten dereita á sua autodeterminació.
- 2.- O pobo galego exerceu el poder en Galícia.
- 3.- Os meios de producció, distribució e creto pertencen ó pobo.
- 4.- A colectivització do agro començarà cunha etapa cooperativa, como fase previa á formas máis desenvoludas de socialització.
- 5.- A pequena empresa e a industria artesá serán concentradas en unidás productivas superiores.
- 6.- A grande empresa capitalista será socializada dun xeito inmediato.
- 7.- A organización administrativa do campo galego terá por núcleos as agrupacións tipo Parroquia, que se integrarán no Bisbarra. O territorio urbán será administrado por Concellos, compostos de Distritos.
- 8.- A educación estará ó servicio do pobo.
- 9.- O idioma oficial de Galiza será o Galego, de ensino obligatorio.
- 10.- A liberación nacional galega non desbota o vencellamento federati-

OS CATRO PUNTOS MINIMOS DE I.D.G.A.

Item extret de la revista "O MALLO", portavoz de la "Irmandade Democrática Galega Autónoma" (I.D.G.A.), nº 1, desembre 1973, els següents "quatre punts mínims":

1. Galícia é unha nación oprimida: social, política, cultural e económicamente polo Estado Español
2. As crises populares /galleques/ son a vanguardia da loita pola liberación de Galícia.
3. A emigración é unha das mostras da opresión que sofre o POBO GALEGO.
4. IDGA é a plataforma de traballo co gallo de dar conciencia ós emigrantes de POBO GALEGO oprimido e vítima do sistema capitalista que o asoballa."

vo de Galícia ós demais pobos da Península." (Extret de "Os dez puntos da Union do Pobo Galego", Edicions Terra e Tempo, 1973.)

El "cargol", emblema de la U.P.G.

retalls de "NOVA GALICIA"

A Galícia es publica també la revista "NOVA GALICIA", un trimestral de cultura i política, que pot tenir un cert paralelisme amb la publicació catalana "NOUS HORTS ZONS", tot i que la primera no està redactada íntegrament en gallec.

Del número 24, del 1er/2on trimestre d'aquest any, oferim uns extractes de l'article titulat "A LEI XENERAL DE EDUCACION EN GALICIA":

"E de todos conocido o atraso cultural + que sofre Galícia en xeneral e moi en concreto nas zonas rurales. (...) Clásicamente vense atribuíndo isto atraso á dispersión + da poboación galega, o que fai que as escolas teñan que ser unitarias (cada mestre + ten poucos grados de ensino) i os nenos teñan enormes dificultades pra chegar ó lugar onde se atopa a escola, o que supón un índice moi baixo de asistencia a mesma.

EDUCACION PRE-ESCOLAR

Ainda tendo en conta os evidentes efectos do que xa queda dito, é necesario prestar atención tamén a outros problemas cualitativamente mais importantes. Un problema + fundamental neste ámbito é o idioma. Cando o neno galego-falante chega á escola, vai atoparse con un ensino nun idioma descoñecido pra el: o castelán, que terá que falar i estudar na escola. O sistema educativo ven feito pra o castelán-falante, mentras que os nenos galegos viven nun mundo totalmente distinto. Iste feito provocará no neno un +

enorme trauma, predisponendo en contra da propia cultura. O mesmo tempo, terá como consecuencia un baixo nivel de asimilación por parte do neno das ensinanzas que + lle son impartidas, o que vai logo a orixinar un gran número de retrasos escolares.

Consecuencia directa do baixo nivel do ensino (escolas unitarias...) e máis do + tamén baixo nivel de alfabetización, vai a + ser logo a agudización da selectividade, + na medida en que lles costará máis traballo a estes nenos a superación dos exames."

A continuación seguixen uns quadros representativos dos percentaxes d'alumnos que passen al batxillerato i a la universitat en comparació amb els d'Espanya. Evidentemente son inferiores als índices gallecos. I seguix:

"Nas zonas rurales, o problema é máis grave aínda. Tendo en conta os problemas da lingua, o baixo nivel cultural das familias, a necesidade de traballar por parte das mulleres e nenos, etc., é necesario extender a todos os nenos a educación pre-escolar. Urxen en Galícia materiais i escolas de párvulos que ensinen en galego, e o mesmo tempo expliquen i ensinen o castelán. No ano 1966-67, os percentaxes de escolarización pre-escolar eran os seguintes /a Galícia, zonas rurais, maior part del país/:

2 anos	3 anos	4 anos	5 anos
0'7 %	3'1 %	18'2 %	33'4 %

Ademais distos baixísimos percentaxes, a cásque totalidade distas escolas eran pra nenos da burguesía urbán e non existen escolas das mencionadas máis arriba. En cifras comparativas, vemos que mentras en España a taxa de escolarización pre-escolar é dun 27 % (taxa moi baixa), en Galícia apenas si acada un 13'9 % (...)"

D'aquestes xifres es dedueix que, tot i que la "Ley General de Educación" preveu un 26'6 % d'escolarització a Galícia per al 1975, la dita "Ley" ha estat un fracàs total en l'educació pre-escolar al país galego.

L'article continua parlant de desenvolupament mig i universitari.

Catalunya sota el règim franquista

Volum I

INFORME
SOBRE LA
PERSECUCIO
DE LA
LLINGUA
I LA CULTURA
DE CATALUNYA
DEL REGIM
DEL GENERAL
FRANCO

EDICIONS CATALANES DE PARÍS

Catalunya sota el règim franquista

Volum I

INFORME
SOBRE LA
PERSECUCIO
DE LA
LLINGUA
I LA CULTURA
DE CATALUNYA
DEL REGIM
DEL GENERAL
FRANCO

EDICIONS CATALANES DE PARÍS

Catalunya sota el règim franquista

Volum I

INFORME
SOBRE LA
PERSECUCIO
DE LA
LLINGUA
I LA CULTURA
DE CATALUNYA
DEL REGIM
DEL GENERAL
FRANCO

EDICIONS CATALANES DE PARÍS

52.— Afusellament del President de la Generalitat de Catalunya, Lluís Companys	388
53.— Estada a Barcelona i homenatge oficial franquista a Heinrich Himmler	391
54.— Els catalans continuen essent denunciats com a jueus	392
55.— Declaracions del «Delegado Nacional de Sindicatos», Gerardo Salvador Merino	395
56.— Aplaudiment per la premsa franquista de l'obra repressiva del governador civil, Wenceslao González Oliveros	397
57.— Canvi de governador civil de Barcelona. El nou governador civil Antonio Corraa Vélgison, continua la persecució contra la llengua i la cultura de Catalunya (1940-1945)	398
58.— La censura de premsa pel govern franquista	402
59.— «Ha muerto la teoría de las pequeñas nacionalidades. Los imperios germánico, italiano y español, fuerzas vitales de la nueva Europa». Un artículo del periodista franquista Manuel Aznar	403
60.— Continua la campanya franquista contra Catalunya	405

LA PROHIBICIO DE L'US DE L'IDIOMA CATALA A L'ESGLÉSIA CATOLICA DE CATALUNYA

1.— Prohibició oficial d'emprar la llengua catalana en la vida religiosa, catòlica de Catalunya	411
2.— Els actes de culte catòlic convertits en actes de propaganda franquista	419
3.— El nou administrador apostòlic de la diòcesi de Barcelona, Miguel de los Santos Díaz de Gómara. La seva posició bel·ligerant	421
4.— Prohibició episcopal del moviment de la Federació de Joves Cristians de Catalunya (F.J.C. de C.) i creació de la «Juventud Española de Acción Católica»	427

"CATALUNYA SOTA EL RÈGIM FRANQUISTA (I)".
és el primer volum d'una obra monumental dedicada a reflectir, amb documents extrets de les pròpies fonts feixistes-espanyoles, l'intent de genocidi nacional dels Països Catalans peninsulars perpetrat pel règim dictatorial del general Franco d'enguà del 1939.

En aquest primer volum, de 472 pàgines i format 15'5x24 cms, es fa referència a l'aspecte cultural i lingüístic del Principat de Catalunya. Seguiran volums semblants dedicats a la resta dels Països Catalans Peninsulars i d'altres sobre l'opressió política, econòmica i social de la nació catalana sota el feixisme franquista i les respostes donades pel poble català al llarg de més de 34 anys de resistència.

Es tracta, en definitiva, d'un llibre que recomanem a tots els nostres lectors, i en especial a aquelles generacions que no van viure aquells primers anys d'ocupació.

Aquesta obra la podreu comprar a les llibreries d'Andorra, Perpinyà, El Portós, Prada, etc.

Per a més informació (comandes d'aquest llibre o d'altres de la mateixa editorial, catàlegs, etc.), escribiu:

EDICIONS CATALANES DE PARÍS
18, rue Jobbé-Duval
75015 - París
FRANÇA

avui

SERVEI D'INFORMACIÓ CATALÀ
(s.i.c)

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General
CEDOC